

10 ANYS!

el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS

6.000 exemplars

II època núm. 37

Març-abril-maig de 2008

► Sota el rerafons bucòlic i filantròpic de restaurar el monestir de sant Benet de Bages, caixa Manresa ha convertit aquest projecte en un exemple d'especulació urbanística radical. /pàg 4 i 5

FRANKI LLIBERTAT!

► Berga

Acció de "Les morenes sagnants de la Roser"

/pàg 12

► Manresa

La zta Banzai en perill de desallotjament. /pàg 18

La presó de Lladoners s'estrenarà a finals d'any /pàg 21

► Arreu

Brasil: Sobirania energètica i alimentària a Itapeva /pàg 20

Italia: Juan Sorroche en vaga de fam /pàg 17

dossier **central**

10 ANYS DE
PESOL NEGRE

Noves ordenances, velles lluites

► Després de més d'un any i mig de lluita l'alcalde de Berga ha anul·lat 22 de les 23 sancions. Però malgrat que la lluita contra la llei municipal és viva, els polítics han aprovat l'ordenança de civisme de nou i per unanimitat. En resposta el passat dissabte 19 d'abril es va celebrar una concorreguda jornada cultural de protesta i acció directa contra les ordenances dels polítics. /pàg 8-11

Judici popular contra l'especulació urbanística /pàg 3

Enric Reyna, president de l'Associació de Promotors i Constructors d'Edificis de Barcelona; Valentí Roqueta, president de Caixa Manresa; Zapatero; Montilla; Josep Camprubí; el regidor d'urbanisme de l'ajuntament de Manresa; el president de Tribunal Suprem de Justícia; Joan Saura; el comte Godó; Josep Cuní o Pilar Rahola, entre altres; van ser acusades i declarades, per clam popular, culpables de tots els delictes que el tribunal popular els imputava.

La sal segueix igual o pitjor /pàg 6 i 7

Iberpotash estrena un nou espai d'abocament que els permetrà abocar runam salí uns 2 anys més, durant aquest temps tramitaran la nova i gran ampliació ubicada sobre els plans de Ridor, direcció a Sant Pedor. D'aquesta manera el runam seguirà creixent i aquest cop en direcció al poblat ibèric del Cogulló. Per aprofitar aquesta nova ubicació s'han hagut de moure unes quantes línies elèctriques, cosa que no ha suposat cap mena de problema a l'hora d'obtenir els permisos de manera bastant sospitosa.

Per altra banda la plataforma Prou Sal segueix i seguirà fent actes (com a la festa de l'aigua a Barcelona) per tal de difondre i lluitar contra la destrucció de casa nostra.

Editorial

Un cop més “el pèsol negre” arriba amb una mica de retard. Problemes tècnics, d’organització o logística han fet que l’entrega d’aquest número s’hagi demorat en excés. Ara bé, aquest no és un pèsol qualsevol ja que la publicació llibertària celebra el desè aniversari. Sí sí, 10 anys desde que va sortir el primer pèsol i es per això que hem dedicat el dossier central en aquest tema.

També volem destacar actes com el que ha tingut lloc a Manresa on una sèrie d’especuladors han estat jutjats i declarats culpables en el marc d’un judici popular amb gran afluència de públic (150 segons els organitzadors de l’acte i 5 segons fonts policíiques).

Per altra banda volem donar un missatge de tranquil·litat a aquells que defensen el territori al saber que empreses com caixa Manresa o Iberpotash fan i desfan al seu gust amb tota impunitat. D’aquesta última destacaria que ha obtingut el certificat Iso darrerament, cosa que hauria de “tranquilitzar-nos” moltíssim.

També hauriem d’estar molt tranquils al saber que en aquest país gaudim d’una cosa tant legítima com la llibertat d’expressió que ens permet escriure, dir o fer sense cap problema ni censura. Un bon exemple és el del web Berguedallibertari que definitivament ha estat condemnat en un procés judicial del tot esperpèntic. També podem valorar positivament la nova ordenança cívica de Berga que fa un gran pas per acostar la nova llei a les persones (d’un altre planeta).

Tot i això companyes, no s’ha de patir ja que sempre ens quedarà la Plataforma “Pacte per la vida i la dignitat” que aposten per un model de vida familiar seriós i coherent que ens faran redreçar i portar-nos pel bon camí.

En fi, crec que tanta tranquil·litat comença a incomodar una mica i caldria posar-se nerviós al veure tanta incongruència junta.

Felicitats per aquests 10 anys!

Web de el pèsol negre

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

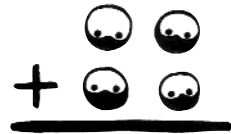
pàgina web!

www.berguedallibertari.org/pesolnou

e-mail

pesolnegre@berguedallibertari.org

Sumari

- Pàgina 3: · Judici popular contra la violència urbanística.
- Pàgina 4-5: · Sant Benet de Bages: el projecte més ambiciós de Caixa Manresa.
- Pàgina 6: · La sal segueix igual o pitjor.
- Pàgina 7: · Plataforma Prou sal! I ara què?
· Revoltes.
- Pàgina 8: · Ordenances, lluites, multes i polítics.
- Pàgina 9: · La nova ordenança cívica.
- Pàgina 10: · Sobre la ordenança del civisme.
- Pàgina 11: · Ni ordenances ni sancions!
- Pàgina 12: · L’ultradeta catòlica es torna a manifestar.
· Les morenes sagnants de la roser.
- Pàgina 13-16: · Dossier central “10 anys de pèsol”
- Pàgina 17: · Juan Sorroche en vaga de fam.
· Nova suspensió del macrojudici a 32 okupes de Terrassa.
- Pàgina 18: · El web Berguedà llibertari definitivament condemnat.
· ZTA Banzai en perill de desallotjament.
- Pàgina 19: · A la conquesta del nord d’Àfrica.
- Pàgina 20: · Sobirania energètica i alimentària per l’autogestió a Itapeva.
- Pàgina 21: · La presó dels Lladoners entrarà en funcionament a finals d’any.
- Pàgina 22: · És hora de passar de les nàusees al vòmit.
- Pàgina 23: · Carta oberta.
- Pàgina 24: · Humor
- Pàgina 25: · Poesia
· Ressenyes
- Pàgina 26-27: · Ressenyes
· Agenda
- Pàgina 28: · Entrevista: “Les Refardes”

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

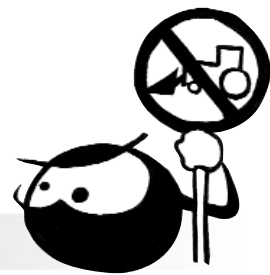
Tancament d'aquesta edició: 26/04/2008 a les 19:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: Un cristo, Hiram Gascoigne, Salat, Un de la Plataforma, Pluff, Barrikada, El de la barretina, Sorroche, Sat, www.berguedallibertari.org, Banzai el zoo, Justos molineros, l'espuma, la xarxa, Columna clitoriana, Machitos go home, Pep i jo, Blancallum, Pep i tu, Juan Sorroche, An Yin Won.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denúncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: Ateneu Llibertari del Berguedà: c/ Pinsania núm. 7 bxos, 08600. Associació Cultural Columna Terra i Llibertat (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos. Adreça postal: apartat de correus 16, 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org **www.berguedallibertari.org** (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos. Adreça postal: apartat de correus 16, 08600. Adreça electrònica: cejeb@cejeb.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@berguedallibertari.org **Ràdio Korneta** Apartat de correus número 16, 08600 Telèfon: 93 821 65 92 Correu electrònic: radiokorneta@berguedallibertari.org Web: http://radiokorneta.info *MANRESA: CGT (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 Telf.: 93 874 72 60 - Fax: 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **La Tremenda** (centre social okupat): cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa. **CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@hotmail.com, www.cnt-ait-manresa.blogspot.com **ZTZ Banzai!** *MONISTROL DE MONTSERRAT: CNT-AIT (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet**: carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola**: canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda**, CGT (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 . Telf.: 93 837 07 24 - Fax: 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

▼ Moment en què es decidia el veredict del judici del 19 d'abril.

Judici popular contra la violència urbanística. Veredict: "culpables!"

Manresa, abril de 2008

Un Cristó

Enric Reyna, president de l'Associació de Promotors i Constructors d'Edificis de Barcelona, Valentí Roqueta, president de Caixa Manresa, Zapatero, Montilla, Josep Camprubí, el regidor d'urbanisme de l'ajuntament de Manresa, el president de Tribunal Suprem de Justícia, Joan Saura, el comte Godó, Josep Cuní o Pilar Rahola entre altres, van ser acusades i declarades, per clam popular, culpables de tots els delictes que el tribunal popular imputava.

El dissabte dia 19 d'abril es va celebrar al Centre Cultural el Casino el primer Judici Popular contra la Violència Urbanística on hi van participar diverses testimonis, algunes presencials i d'altres enregistrades en vídeo, i analistes. A l'acte van assistir i participar unes 150 persones que van interactuar a l'hora de jutjar a les acusades. El Judici parteix del cas de l'okupació de Can Cristó que esdevé el fil conductor de tot l'acte, dividint el judici en qua-

tre grans blocs: El negoci de l'habitatge i el lobby immobiliari, el paper de les institucions, la repressió i els mitjans de comunicació.

Silenci a la sala

El dinamisme del judici no va deixar indiferent a cap persona. Més d'un centenar de persones van estar quasi dues hores en expectació constant. El silenci del públic, però, es trencava a l'hora de culpabilitzar a les acusades després de que el fiscals, al final de cada bloc, fessin lectura les imputacions.

L'inici de l'acte va arribar amb la veu en off que introduïa el significat de violència urbanística extret del llibre "El Cielo està enladrillado. Entre mobbing y la violencia inmobiliaria y urbanística". Tot seguit es va presentar el funcionament per blocs del judici.

El primer bloc va tractar el negoci de l'habitatge i van sortir testimonis que reflectien els diversos punts de conflicte. Des de cases i centres socials okupats, com Can Cristó o CSO Na Bastardes, fins la problemàtica de les hipoteques, passant pel mobbing immobiliari, tema introduït pel testimoni d'un veí del Barri Antic de Manresa. En aquest bloc es va aprofundir en l'entramat del mercat urbanístic amb l'exposició de l'analista.

En el segon bloc es va analitzar el paper de les institucions. El cas de Can Cristó va ser exposat pel propi testimoni i per un

treballador dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya el qual va constatar l'abandó de la propietat de FGC i la implicació de la Generalitat en la situació. No van faltar els testimonis que exposaven la implicació, segons la conveniència de l'ajuntament, en l'expropiació d'habitatges quan aquests s'interfereixen en algun pla urbanístic. La dificultat en accedir a un pis de protecció oficial o la deformació dels barris van ser temes també tractats en aquest bloc. En concret es va exposar l'evolució i la deixadesa del barri de les Escodines.

El tercer bloc va tractar la repressió de tot aquell acte que s'escapi a la legalitat vigent en matèria de l'habitatge. La legislació afavoreix la propietat privada interpretant aquesta com un dret exigible en detriment al

dret d'un habitatge digne, dret fonamental que, paradoxalment, és considerat inferior al de la propietat privada. La repressió cap al moviment okupa va ser exposat pel testimoni de Can Cristó i per una testimoni de la Coktelera, desallotjada il·legalment dos cops el 2005 i que va acabar amb 6 detingudes. Les analistes d'aquest bloc van repassar alguns casos repressius amb especial atenció al cas del Kork III de Terrassa, ja que s'aproximava el judici i a més, en aquell mateix moment hi havia una acte de suport a Terrassa.

L'últim bloc va analitzar el paper i comportament dels mitjans de comunicació en la trama urbanística i la criminalització dels moviments en lluita. Una testimoni d'aquest mitjà va explicar la importància de la

contrainformació com una eina de lluita i de difusió lliure que tracta de fer sorgir les veus silenciades pels mass media.

Per què un Judici Popular?

Com exposen les organitzadores de l'acte, es va creure necessari replantejar el model de l'habitatge i el model de societat trobant un espai on les víctimes -acusades per la legislació- de la violència urbanística puguin trobar-se no només per compartir les "penes", sinó per crear un espai d'anàlisi que convidi a la reflexió. Anar més enllà del delict, contextualitzant-lo i exposant moltes dades silenciades. Després del judici, segurament, sorgiran iniciatives i altres espais de debat per plantejar possibles vies de resolució dels conflictes plantejats.

▼ Un dels testimonis del judici

Sant Benet de Bages: "El projecte més ambiciós de la història de Caixa Manresa"

Manresa, abril de 2008

Hiram Gascoigne

Amb les paraules del títol, el Valentí Roqueta, president de Caixa Manresa, inaugurava de forma ben ostentosa el complex de Sant Benet de Bages (al municipi de Sant Fruitós de Bages, però davant del poble de Navarces), Món Sant Benet. Aquest complex està format pel monestir que, després d'una rehabilitació no exempta de polèmica (Caixa Manresa va enderrocar parts que considerava que no tenien interès històric), acull dos espais museístics (un sobre la vida monàstica i l'altre sobre el pintor modernista Ramon Casas, que hi havia viscut) i un altre espai destinat a congressos i convencions. El complex compta també amb un hotel de quatre estrelles (Hotel Món), que inclou un restaurant de luxe, L'Angle; un edifici nou en el lloc on hi havia hagut una fàbrica tèxtil (que es va incendiar misteriosament poc després de ser comprada per Caixa Manresa), que inclou una botiga, un restaurant,... i el Centre Alícia, un centre de recerca sobre alimentació i gastronomia. A més cal afegir-hi també la Torre de l'Amo, que per ara no saben a què destinar-la.

▲ **Paral·lelament a aquestes propostes n'hi havia unes altres en direcció oposada, que plantejaven la protecció del patrimoni històric i natural, pel seu interès geològic, botànic, faunístic i paisatgístic i alhora per evitar-ne els impactes humans.**

L'interès de Caixa Manresa per Sant Benet però, no només és econòmic (turisme, recerca, convencions...), també és de caire religiós. Cal tenir en compte que aquesta entitat va ser fundada el 1865 per un cercle burgès catòlic i amb el suport directe de la jerarquia de l'Església Catòlica, en especial de (Sant) Antoni Maria Claret, nascut a Sallent. Malgrat el pas dels anys, el catolicisme de l'entitat continua ben patent: una part dels directius, entre els que s'inclou el president, estan vinculats amb l'Opus Dei. I a tot això, cal afegir-hi que l'entitat financera va fer consagrar l'església de Sant Benet a

mitjans de gener d'aquest any, de manera que s'hi poguessin oficialitzar cerimònies cristianes.

Què es feia amb Sant Benet? Dues línies positives

Abans que Caixa Manresa anunciés el seu projecte per a Sant Benet, ja n'hi havia hagut diversos per convertir aquesta zona en un pol del desenvolupament econòmic, ja que era una zona oblidada però amb un gran potencial. La proposta més destacada data de 1990 i es basava en la creació del "Parc rural de Sant Benet", per la que es preveia la rehabilitació del monestir, la creació de places hoteleres, d'activitats de lleure,... Aquesta proposta havia estat assumida pels principals partits polítics, sindicats, empreses i patronals del Bages, entre les quals hi destacava Caixa Manresa.

Paral·lelament a aquestes propostes n'hi havia unes altres en direcció oposada, que plantejaven la protecció del patrimoni històric i natural, pel seu interès geològic, botànic, faunístic i paisatgístic, i alhora per evitar-ne els impactes humans, donada la seva proximitat als nuclis urbans i les infraestructures de transport, sobretot després que es construís l'autopista de Terrassa a Manresa. Un dels més interessants va ser la proposta d'ampliació del Parc Natural de Sant Llorenç de Munt fins al riu Llobregat, entre Sant Benet i les Marcetes (Manresa), que es va presentar al Parlament de Catalunya i que CiU en el govern va rebutjar.

El projecte de Caixa Manresa per a Sant Benet

A l'any 2000 Caixa Manresa va comprar el monestir, la Casa de l'amo i la fàbrica, així com els terrenys agrícoles de l'entorn. L'adquisició va ser anunciada aquell mateix estiu, juntament amb un projecte de construcció d'un gran complex turístic que centralitzés una àmplia gamma de productes i servies. En una jugada discursiva per legitimar al projecte i convèncer a la població i, sobretot, evitar una oposició social, Caixa Manresa va anunciar que el seu propòsit era "restaurar-lo, reobrir-lo i retornar-lo a la societat" convertit en una "font de desenvolupament sostenible".

En cap moment va explicar què entenia per retornar a la societat o desenvolupament sostenible. Com s'ha acabat demostrant, amb retornar-lo volia dir que la gent el podria visitar previ al pagament d'una entrada. Pitjor ha estat el cas de la tergiversació i perversió del concepte tan de moda "sostenibilitat". La Rosa Serra, responsable del projecte turístic, explica què és "sostenible" el volum de negoci que generi permetrà mantenir el complex, una vegada Caixa Manresa hagi recuperat la seva inversió, i obtenir beneficis creixents continuament.

▲ **En cap moment va explicar què entenia per retornar a la societat o desenvolupament sostenible. Com s'ha acabat demostrant amb retornar-lo volia dir que la gent el podria visitar previ al pagament d'una entrada.**

El complex de "Món Sant Benet" s'ha venut com un projecte pensat per a revitalitzar i dinamitzar l'economia del conjunt de la Catalunya Central, un territori

mancat d'equipaments turístics i culturals, però amb un potencial molt important i poc posat en valor. Segons les pròpies fonts de Caixa Manresa, aquesta entitat "fa un important esforç per contribuir a la potenciació del turisme d'interior i a convertir el Bages i la Catalunya central en una important destinació turística". En tot el seu discurs Caixa Manresa sempre s'oblida de dir que també hi guanyarà. I de fet molt, com a resultat de la centralització del turisme en aquest complex, ajudat en el fet que no existeix competència d'aquestes característiques a la Catalunya Central (llevat potser, de Montserrat en alguns aspectes, com el monàstic i el museístic). Poc després de la compra es va iniciar la redacció dels projectes turístic, a càrrec de "Produccions Culturals Transversal, S.L." i urbanístic-arquitectònic, per part de l'arquitecte bagenc Josep Maria Esquius (cunyat de Josep Rafart, alcalde de Sant Fruitós, que era treballador de l'entitat financera i amic íntim de Valentí Roqueta des de la infància). El projecte era molt exagerat i fora de les possibilitats reals de l'entitat financera, tal i com després

s'ha reconegut, es van reduir les pretensions. També van haver de fer-se modificacions per adequar-se a la legislació catalana: entre d'altres, algunes de les noves edificacions properes al riu incomplien les normes de seguretat en cas d'inundació (com per exemple, la construcció d'un amfiteatre per a concerts de música clàssica i representacions teatrals es va descartar per trobar-se en zona inundable).

La redacció del Pla Director de Sant Benet de Bages, el document pel qual es planificava a nivell urbanístic i arquitectònic, va ser encarregat a Josep M. Esquius, que també ha desenvolupat altres projectes per als poderosos de la comarca (com la rehabilitació de la fàbrica del Guix per a convertir-la en la nova seu central de la joieria Tous, així com l'habitatge de la família Tous a Pineda de Bages). Per a la redacció del pla es va comptar amb la col·laboració del qui va ser director general d'urbanisme de la Generalitat de Catalunya (1980-2000) Joan Antoni Solans, que va elaborar el pla especial

Continua a la pàgina següent

de l'entorn del monestir. Solans va fer de contacte i home de confiança a la Generalitat per poder desenvolupar el nou pla, l'aprovació del qual implicava la requalificació dels terrenys del monestir i el seu entorn (de sol no urbanitzable a urbanitzable). Aquest pla contempla els usos de l'entorn amb l'objectiu d'optimitzar la seva visualització (sobretot des de les Brucardes, urbanització de Sant Fruitós i de la futura urbanització del Mirador de Sant Benet, a Navarcles) i la construcció d'un parc fluvial a la ribera del Llobregat al seu pas per Sant Benet, condicionant-lo com a espai d'oci i, en paraules boniques, tot preservant els valors naturals i paisatgístics de la zona. Entre totes les paraules boniques s'oculta que tot el sol ara urbanitzable és propietat de Caixa Manresa, que el va comprar a preu de sol rural no urbanitzable.

Finalment a l'octubre de 2004, i una vegada Caixa Manresa havia aconseguit modificar el pla urbanístic municipal de Sant Fruitós per tal d'adequar-lo a les seves necessitats i exigències, es va presentar el projecte definitiu. Es detallava una extensió de 17 hectàrees destinades a restauració, places hoteleres (87 habitacions), investigació gastronòmica i alimentària, activitats de lleure al riu Llobregat,...

Sant Benet centralitzaria una àmplia oferta que incloïa tot el procés de consum d'activitats per a un turisme pensat per un sol dia o, com a molt, dos (des de la visita del monestir fins a menjar, passejar per l'entorn i dormir, casar-s'hi, i fins a una vintena de serveis).

► **"L'Angle", dirigit pel cuiner Jordi Cruz, fins ara cuiner del restaurant "L'Estany Clar" de Cercs (amb una estrella Michelin), pensat per a que cada comensal es gasti un mínim de 70 euros.**

A més de la part turística, el complex disposa del Centre Alícia, creat per la fundació del mateix nom (formada per Caixa Manresa i la Generalitat de Catalunya) i que compta amb un Consell Assessor presidit pel xef Ferran Adrià, que dona el toc fashion al projecte, i amb l'assessorament del cardiòleg Valentí Fuster. Es tracta d'un centre de recerca dedicat a la innovació tecnològica en cuina i a la difusió del patrimoni agroa-

limentari i gastronòmic (de fet "Alícia" és l'acrònim de "Alimentació i Ciència").

El tercer eix el forma la part de convencions i congressos, construïda a l'interior del monestir, i reservada per a aquestes activitats i per aquelles personalitats que inviti Caixa Manresa de forma privada (com són les conferències que el Jordi Pujol o el Felipe González ja hi han fet o els cursos d'ESADE). Aquest espai està gestionat per l'empresa GIS (Gestió i Serveis Trade

Però en canvi, no hi ha res de les rutes turístiques cap a d'altres zones d'interès de la comarca (la ruta dels monestirs, la del vi i la de les colònies industrials) ni a l'entorn del monestir, ni d'activitats de lleure al riu Llobregat... Pel que fa al Centre Alícia, de moment la seva principal activitat són les visites (especialment de les escoles als matins), però de recerca n'hi ha ben poca, així com també alguna de les línies previstes sembla ser que no es

A més de ser el director d'aquesta, n'és també de dues empreses més: Pauta Estratègies de Col·laboració i Angle Editorial, aquesta darrera controlada econòmicament per Caixa Manresa (a través de la seva Obra Social). De fet, una bona part dels projectes editorials més importants d'Angle han estat finançats i coeditats per Caixa Manresa.

En canvi, la inauguració va fer-se de la forma més glamorosa possible, amb molt

Sebastià Bardolet. A tots aquests cal afegir la presència d'altres personatges com el periodista Antoni Bassas i Marta Ferrusola, l'esposa de Jordi Pujol, i una bona representació de figures del món de l'esport com el futbolista Pep Guardiola, els pilots de motos Toni Elias, Carles Checa i Àlex Crivillé.

► **De la previsió inicial d'una inversió de 30 milions d'euros s'ha passat a una de més de 71 milions (més d'11.000 milions de pessetes)**

Caixa Manresa necessita mecenes

L'operació no va tan bé com Caixa Manresa vol aparentar, ja que de la previsió inicial d'una inversió de 30 milions d'euros s'ha passat a una de més de 71 milions (més d'11.000 milions de pessetes), sense tenir en compte que fins ara no ha desenvolupat tots els elements previstos inicials i que d'altres ja s'han descartat. Aquesta major inversió ha provocat que Caixa Manresa busqui des de fa un parell d'anys, altres formes de finançament, com és la cessió de drets a GIS pel que fa a l'Hotel a canvi d'un 15% del seu valor. En el cas concret del Centre Alícia està buscant mecenes, és a dir, empreses que puguin finançar el centre i les línies de recerca de forma desinteressada. Per ara, ha signant convenis de mecenatge amb 3 empreses: l'elèctrica "Endesa", la químic-farmacèutica "Esteve" i la joieria "Tous". D'aquestes empreses rep 60.000 euros anuals durant els anys 2007-09, el que fa un total de 540.000 euros (entre les tres empreses i en els tres anys) i amb la possibilitat de renovar-se anualment després del 2009. A més d'aquestes tres, Caixa Manresa continua buscant altres empreses per a que la financin: quina serà la següent? Fixem-nos també que de les tres, dues són del Bages. Qui sap doncs, si les properes seran altres empreses properes a Caixa Manresa com "Projectes Territorials del Bages", "Aigües de Manresa", "AUSA" o "Pujol Muntalà".

▼ Panoràmica de Sant Benet de Bages

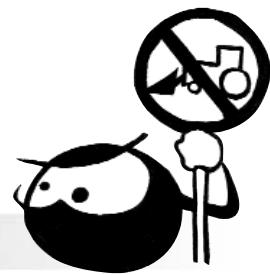
Center), responsable també de la gestió del World Trade Center de Barcelona.

La posada en funcionament

Caixa Manresa ha tingut pressa per posar en funcionament tot aquest complex (la part turística, de recerca i de congressos), inaugurat a finals del 2007, i això ha provocat que una part de les activitats previstes ni tan sols s'hagin planificat. A hores d'ara, de la vintena de serveis turístics previstos només se n'ha desenvolupat una petita part: s'han fet dos dels quatre museus previstos a l'interior del monestir, de forma molt parcial i que només es poden visitar de forma guiada i basats completament en audiovisuals en tres dimensions i s'han posat en funcionament l'hotel, el restaurant i la botiga de La Fàbrica. A tot això aviat s'afegirà un segon restaurant, "L'Angle", dirigit pel cuiner Jordi Cruz, fins ara cuiner del restaurant "L'Estany Clar" de Cercs (amb una estrella Michelin), pensat per a que cada comensal es gasti un mínim de 70 euros.

desenvoluparan, com és el cas de la recuperació de productes agrícoles autòctons (que s'havia de dur en col·laboració amb l'Escola Agrària de Manresa). Transversal, a més d'haver desenvolupat els estudis turístics, s'ha convertit en l'empresa gestora dels productes i serveis (tret de l'hotel, gestionat també per GIS); s'ha encarregat d'elaborar els continguts dels panells informatius, de realitzar les visites guiades (al monestir i al centre Alícia), la recepció i informació, entre d'altres. Com s'ha reconegut des de "Transversal" això però, és una mala política de cara a mantenir les visites, ja que una vegada s'ha visitat el monestir no hi ha cap raó per tornar-hi poc temps després. Com han dit "Sant Benet no és Port Aventura", en relació a que a Port Aventura, a diferència de Món Sant Benet, tant se val que ja s'hi hagi anat una vegada que s'hi tornarà a anar. La connexió entre aquesta empresa i Caixa Manresa es troba en el director de Transversal, Eudald Tomasa.

de bombo, deixant ben clar a qui realment està destinat el complex. El 6 de novembre de 2007 es va fer la visita d'obertura i el dia 12 la inauguració oficial. Per a la inauguració Caixa Manresa va invitar a unes 700 persones, representants del món cultural, esportiu, econòmic i polític de Catalunya, encapçalats pel president de la Generalitat, José Montilla (tot i que inicialment s'havia parlat del Rei d'Espanya, abans dels actes de crema de fotos). Entre els assistents hi havia diversos consellers de la Generalitat (Joan Manuel Tresserras, Josep Huguet, Joan Puigcercós i Joaquim Llena), diversos diputats i alcaldes, el president de la Confederación Española de Cajas de Ahorro, Juan Ramón Quintás, així com tots els presidents i directors generals de les caixes catalanes, entre altres autoritats. L'Església catòlica també hi va ser present, amb el bisbe de Vic, Romà Casanova, i un parell d'abats emèrits de Montserrat (de qui depenia el monestir abans de la seva clausura al s.XIX), Cassià Maria Just i

La sal segueix igual o pitjor

Sallent, març de 2008

Salat

com ja era d'esperar... a dia d'avui, el nostre runam segueix creixent, incansable, aquest cop en direcció al poblat ibèric del Cogulló. Unes línies elèctriques, mogudes a corre cuita en una setmana, obren una nova etapa per a l'empresa Iberpotash. En la nova etapa, inicien un nou espai d'abocament, anteriorment ja dins del perímetre de l'empresa i tallat pel pas d'una línia elèctrica. Movent-les, ja no hi ha obstacles al seu pas. Poden sepultar boscos, rius i valls sense cap remordiment, però mai línies elèctriques!

D'entrada, l'empresa va demanar el moviment de línies a última hora per tal de fer pressió política amenaçant del tancament als treballadors. Així, es pot dir que li interessava semblar estar collada, potser perquè se li concedissin uns permisos de dubtosa legalitat. Això ho demostra el fet que les al·legacions presentades, tot i estar ben fonamentades legalment, han estat desestimades i despatxades directament, això sí, enviant un plec de 15 fulls a casa de cada una de les 1400 persones que les van firmar. El missatge, es podria resumir en una sola frase: "ampliarem digueu el que digueu", però han necessitat paper, en quantitat, per fregar-se la merda que els havia deixat tanta gent empenyada. I encara no han fet net.

Amb tot, aquesta ampliació és només un impàs. Els dóna espai per abocar uns 2 anys més, temps que trigaran a tramitar la nova i gran ampliació. Aquest nou abocador es farà sobre els plans de Ridor, on ara hi ha camps, en direcció a Santpedor i serà, en principi, per a 8 anys. Aquesta, suposarà un increment del 35% més de runam que hi ha ara i donarà pas a noves ampliacions a terrenys ja reserva al Pla General de Sallent, fins a arribar a més del doble del que hi ha ara.

Pel que fa a l'ampliació actual, fruit del moviment de les línies elèctriques, s'haurà d'abocar sobre una bassa de fangs contaminats (que ocupen uns 35m de profunditat des de la superfície) sostinguda per una petita presa construïda amb terra. Dipositar tan de pes a sobre aquesta bassa pot produir un efecte "esponja", és a dir, a l'enfonsar-se la sal podrien sobresortir els fangs pels costats, incrementant el risc de que vagin a parar al medi.

A més, l'autorització és per moure les línies, però no per abocar. Cal recordar que l'empresa no té l'adequació mediambiental i, igual que estava abocant il·legalment fins ara, ho seguirà fent. I això ens ho insinua inclús Xavier Serramallera, regidor de medi ambient de Sallent, quan reconeix que en aquests dos anys l'abocament encara no estarà del tot ben fet, però no passa res,

▼ Subestació de la cinta transportadora de sal

perquè l'ampliació nova es farà amb impermeabilitzacions i grans mesures per respectar el medi... i legal. Fins on pot arribar el cinisme? Si el problema és ARA, amb els runams actuals, com poden dir que es solucionarà protegint els futurs i deixant intactes els que generen tants problemes avui?

Doncs ho diuen amb la barra de reconèixer el delictes i permetre'l públicament, tot anunciant que la següent agressió al territori ja s'encarregaran de tramitar-la perquè, a més d'impune, sigui legal!

Altres cop administracions i grans multinacionals van de bracet, es necessiten una a l'altra. Poder i legitimitat amb mà d'obra i grans capitals econòmics. Sacresa i el Pla Caufec, Red Electrica Española i la MAT (i l'apagada a Barcelona), el Fòrum i Agbar o la Caixa, l'AVE, el 4t cinturó, l'especulació urbanística, el pantà d'Itoiz, etc... per dir-ne uns quants. No és un problema aïllat, moltes altres lluites s'afronten a aquest model neoliberal, econòmic i polític, que triomfa en els nostres dies, degradant tant el medi ambient com els drets més bàsics de les persones, en pro del benefici empresarial privat.

Però sembla que a les grans empreses, com als polítics, no els agrada que els embrutin la imatge quatre ciutadans empenyats, i la volen netejar. Iberpotash sembla que últimament fa esforços en aquest sentit i, entre d'altres coses, ara farda de tenir el certificat ISO 14.000 de qualitat mediambiental. No és la secció d'humor, increïble però cert. Evidentment l'ISO el concedeix una altra empresa privada que,

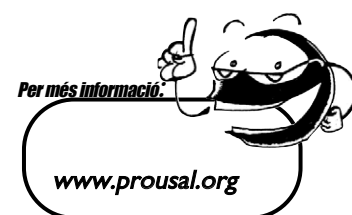
Última hora

El passat diumenge, 30 de març, es celebrava la festa de l'aigua al Passeig Lluís Companys de Barcelona. Inflables de colors, globus gegants, teatre, música i instal·lacions dotades d'un pressupost important, pretenien donar una bona imatge, sostenible, una neteja de cara (sense gastar aigua) a les institucions oficials. Una imatge només trencada últimament pel polèmic transvasament del Segre al Llobregat i per Prou Sal que va estar allà per difondre un dels problemes d'aigua més greus del país i alhora més desconeguts.

Repartint bosses amb sal i tríptics de com afecta la sal a la ciutat, la sorpresa dels barcelonins era majúscula quan els explicaven sobre les muntanyes de sal que tenim al Bages, i és que no és per menys. D'altres, coneixedors del tema, tècnics i professionals de l'aigua, ens donaven la raó amb veu baixa mentre alguns s'excusaven "és que jo treballa per ells". A més, tot i la sorpresa de molts davant la nostra presència, cap dels mitjans oficials ni càmeres que hi havien (amb l'acreditació oficial de la festa), no ens van dir res.

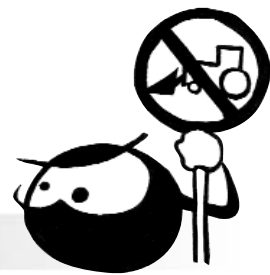
Almenys vàrem posar el nostre gra de sal per fer menys potable una festa edulcorada amb regust d'aigua embotellada, camps de golf i la pudor d'uns verds de debò que construeixen una dessaladora a mig riu Llobregat, per dessalar l'aigua del propi riu.

si pagant Sant Pere canta, aquesta hi posa el cor sencer, la orquestra filarmònica i tot el decorat que faci falta. Cinisme és poc.

▼ Torre vella sent desballestada

Plataforma Prou sal! I ara què?

Sallent, abril de 2008

Un de la plataforma

Conscient que ha passat una etapa i s'ha perdut una batalla en un combat tan desigual, Prou Sal! segueix bàsicament la mateixa línia. Difusió, pressió i denúncia. Visibilització d'un problema que, per les seves dimensions, és ridícul amagar. Cridar ben fort que existeix i portar-lo a casa, als morros d'aquells que s'entesten en negar-lo. La manera de treballar, però, pretén ser més oberta i dinàmica i implicar a gent que, tot i no estar dins de les assemblees, pugui col·laborar amb tasques concretes, diversificant i evitant el gueto.

Últimament s'han fet xerrades a Manresa, Navarres, Artés i s'ha continuat la difusió amb pancartes pels balcons. La Unió de Pagesos del Bages ha donat

▼ La sèquia. Es va enfonsar per culpa de les extraccions i la van haver de fer de nou

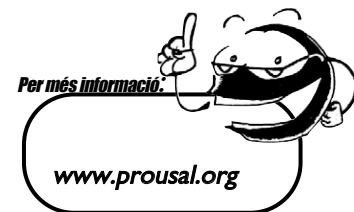
ple suport a la Plataforma, així com l'ajuntament de Castellnou de Bages. Diferents mitjans oficials s'han fet ressò del problema i la Plataforma, tals com TV3, TV1, la Quatro, TV Manresa, Catalunya Ràdio, la Com, ràdio Olesa i *El Regió 7*. Ha sortit a mitjans contrainformatius com la Directa, Riu Amunt, Radio Korneta i moviments.

S'ha fet una caminada al runam amb sortida simultània des de 3 pobles: Sallent, Santpedor i Castellnou, amb l'assistència d'unes 150 persones. I durant l'última transèquia, les 4.000 persones que aproximadament la fan caminant, van trobar-se amb la família Salmorra, performance teatral que, interactuant amb la gent, els feia adonar-se de les afectacions directes del

problema. Més avall, una taula de Prou Sal! recollia firmes i entregava als participants una bosseta amb sal a dins, simbòlicament, per començar a buidar el runam i portar-lo fins al parc de l'Agulla. A l'arribada, es va fer un petita muntanya salada fruit de la col·laboració de la gent, on es podia llegir la pancarta "Prou sal a les nostres aigües". Cal recordar que si la

ciutat de Manresa s'escapa del problema de la salinització de l'aigua és degut a aquest aqüeducte medieval, que agafa l'aigua del Llobregat més amunt del runam i, per tant, no està afectada. Això fins al moment.

Mentre el runam segueix creixent, Prou Sal! seguirà difonent i lluitant contra la destrucció de casa nostra. Si ells amplien, nosaltres creixerem, doncs cada tonelada de sal abocada és una tonelada més de motius per seguir lluitant contra aquesta agressió als boscos i a les aigües de la seca terra que és casa nostra.

Temps de re-voltes arriba a les nostres comarques

Manresa, abril 2008

Cargolina

Temps de re-voltes arriba a les nostres comarques

A mitjans de febrer unes vuit persones van començar una gira en bicicleta que ha passat per diverses poblacions catalanes escampant la llavor del decreixement.

L'objectiu de les societats capitalistes és el creixement econòmic; a l'era dels hidrocarburs, la font principal d'aquest creixement és el petroli. Molts experts ja estan alertant del pròxim esgotament de la sang que corre

per les venes d'aquest sistema polític i econòmic, la matèria prima que li permet créixer i créixer sense parar. Un sistema que es basi en l'acumulació de bens esgotables és evident que és finit. Podem fer ciència ficció i intentar imaginar-nos què passarà quan el petroli cada vegada sigui més car i escàs: augmentaran les guerres a nivell mundial i conflictes a nivell local?

S'endurà cada vegada més el control polític i social? Serà un context propici per a la revolució social? Qui tindrà accés als recursos energètics? Com tindrem accés als aliments? Serà la fi del sistema capitalista que ja no tindrà aire per créixer? I parlant d'aire, tot plegat... si encara

en queda...

Amb la gira Temps de re-voltes ens proposem anticipar-nos als esdeveniments. Aquest grup de persones, acompanyades de les seves bicicletes, ordinadors portatils i un cotxe elèctric que es pot caregar amb energia solar, han passat ja per les nostres comarques. El passat 16 i 17 d'abril van arribar amb bicicleta desde Vic, van estar a la Biblioteca municipal del Casino i a la ZTA Banzai de Manresa. Al Casino van fer una xerrada, aportant un gran ventall de dades, on van explicar que una important crisi energètica i també econòmica està per arribar, que el sistema que coneixem li queden alguns anys de vida.

El dia 17 a la Zona Temporalment Alliberada Banzai (actualment en perill de desallotjament) es va donar peu a una sèrie de tallers: Propostes d'actuacions locals i economia contrahegemònica on es va invitar a les persones a pensar en altres maneres de fer, a com organitzar-se a través d'un sistema econòmic autogestionat, lluny dels sistemes d'acumulació i consumista, que coneixem. Una sèrie de propostes basades en el decreixement, en una vida més simple. Un dels temes més recu-

rents van ser les cooperatives de consum de productes ecològics, l'intercanvi de béns i serveis, les "ecoaldeas" com a exemple de vida en comunitat, etc.

Van aportar l'exemple de la ciutat irlandesa de Kinsale de 7.000 habitants, on s'ha elaborat un pla per decreixent i arribar a ser sostenible en 15 anys. En aquest municipi s'han acordat un seguit d'objectius que pretenen assolir entre el 2021. Algunes de les propostes pel decreixement que sorgeixen d'aquest municipi són: moure's

menys i viure més localment, relocalitzar l'economia. En quant a l'alimentació potenciar els productes locals, ecològics i de temporada. En l'àmbit del treball proposen treballar menys hores tot repartint-les, potenciant l'intercanvi.

▼ Manifestació pel decreixement a Barcelona

Ordenances, lluites, multes i polítics

Els polítics de Berga han fet petites modificacions a l'ordenança de civisme - i li han canviat el nom - per tal de poder-la presentar com a resultat d'un consens social. Les persones que segueixen oposant-se a l'ordenança de civisme -amb canvis o sense- es van tornar a manifestar el passat 19 d'abril a la plaça de sant Joan fent cultura lliure i en llibertat, tot reivindicant un carrer lliure d'ordenances.

L'Alcalde de Berga anul·la vint-i-dues de les sancions derivades de la protesta contra l'Ordenança de Civisme del dia 30 de setembre de 2006, ara d'aquell dia només en queda una. El 24 d'abril per tant no es va celebrar el judici contenciós administratiu entre les multades i l'Ajuntament i si que es celebrarà un contenciós el dia 6 de maig per la multa inventada per la Guàrdia Urbana a la persona que portava la furgoneta l'esmentat dia.

Berga, 22 d'abril de 2008

Pep i Tu

Els fets

Com tothom sap el passat 30 de setembre de 2006 a la Plaça de les Fonts es van fer tot un seguit d'actes culturals: jocs per la canalla, dinar popular, música i poesia. L'Ajuntament de Berga -llavors a mans de Ramon Camps i Josep Xoy- a través de la sergent Vizuete va multar a vint-i-dues persones que estaven presents en aquells actes amb 750 euros cadascuna; més una multa de trànsit de 200 euros i 4 punts pel vehicle que va portar els estris mínims, aquesta de propina.

Respostes

La resposta de les multades i la gent que s'hi solidaritza va ser clara, ràpida i a diferents nivells. A nivell legal es van fer tres al·legacions, i en no ser tingudes en compte les multades van denunciar a l'Ajuntament i el contenciós administratiu estava previst pel 24 d'abril tot i que al final no es va celebrar ja que gràcies a la lluita de les multades i les persones que s'hi solidaritzen l'alcalde Juli Gendrau va haver de cedir i anular les sancions. Les protestes al carrer tampoc es van fer esperar: cartells la mateixa setmana, protesta al lliurament del premi a la cultura al tea-

tre municipal, protesta al ple de l'Ajuntament, penjada amb cordes de l'Ajuntament de Berga, recollida de més de mil signatures en contra de les multes i l'ordenança, dues manifestacions, cremada de multes... Més enllà de les multes, la lluita contra les ordenances de civisme a continuat, sent una mostra el actes del passat 19 d'abril.

Canvi d'alcalde

Amb tot, van arribar les eleccions i Ramon Camps va deixar de ser alcalde tot poderós de Berga per a ser-ho Juli Gendrau, aquesta vegada a l'Ajuntament s'instal·lava un govern en minoria de CiU, el PSC de Ramon Camps passava a l'oposició i ERC perdria dos regidors en favor de la CUP. Juli Gendrau va assegurar ja abans de ser alcalde que trauria les multes, i ja sent alcalde ho ha dit a dos plens municipals: al novembre i el del passat 3 d'abril; tot i que a dia d'avui encara no ho ha fet.

Les multades que fins a poc abans del procés electoral van protestar, després de les eleccions i davant les promeses de traure les multes del nou alcalde van baixar la seva activitat. Legalment, van demandar a l'Ajuntament per anar al contenciós, ja que tenien encara les multes i no volien quedar en mans de l'alcalde un

altre cop. Pel que fa a les protestes al carrer d'ençà que el Juli té la "bara de mando" i fins a l'acte del 19 d'abril només s'han enganxat uns cartells posant en evidència que entre el Juli i el Camps les diferències són només formals, i una protesta durant la farsa que volia ser una sessió participativa (no vinculant) per a modificar alguns aspectes de l'ordenança de civisme i finalment, una protesta a les portes de l'Ajuntament contra l'aprovació de la nova ordenança de civisme per part dels polítics de l'Ajuntament de Berga.

Ordenances de civisme

Les ordenances de civisme que han aparegut arreu són un mecanisme per tal de controlar i poder sancionar les persones més pobres i les persones més crítiques amb els poders locals. O sigui que els ajuntaments a través de la guàrdia urbana puguin sancionar a qui considerin oportú, arbitràriament com sempre, però emparats per una ordenança. Aquestes ordenances volen regular coses ja regulades per lleis superiors i qüestions que no poden regular ja que entren en contradicció amb lleis superiors com la mateixa constitució. Aquestes ordenances són segurament anticonstitucionals, però ja se sap que feta la llei feta la trampa, i de moment estan vigents a molts municipis. En resum: més enllà de la seva lega-

litat o no i fins i tot més enllà de l'atemptat als "drets ciutadans", el que està clar és que són un greu atemptat a les llibertats individuals i col·lectives de les persones a les quals deixa indefenses enfront de l'administració i els seus abusos.

En alguns municipis com Tortosa, l'esmentada ordenança ha estat derogada gràcies a l'oposició de diversos col·lectius agrupats a la "Plataforma Recuperem lo Carrer". Diuen que en faran una altra, però en tot cas, el primer pas ha estat derogar la primera i en tot cas, ara, no n'hi ha cap.

A Berga diverses persones i col·lectius -multades o no- també s'han oposat i s'oposen a l'ordenança per tal que es derogui. L'Acte que va generar les famoses multes ja anava en aquest sentit.

Tanmateix, amb el temps hi ha persones i grups que han acceptat que hi hagi una ordenança de civisme a canvi de fer-li alguns petits canvis. Cal destacar en aquest sentit el paper actiu de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Berga -amb dos regidors- en la realització d'aquests canvis en la ordenança. El resultat que n'ha sortit és una ordenança essencialment igual a la primera i fruit del consens dels grups

polítics de l'Ajuntament de Berga (CiU, PSC, CUP, ERC i l'ex-regidor del PP) però guarnida d'un suposat major consens social -d'altra banda fals ja que la participació ciutadana real en els canvis a l'ordenança ha estat nul·la o falsejada (hem pogut saber que la major part dels pocs qüestionaris han estat omplerts per part dels mateixos polítics)-. Els canvis de l'ordenança són l'anul·lació d'alguns articles que regulen coses ja regulades per altres ordenances o lleis superiors (tot i que segueixen havent força articles que regulen coses ja regulades per lleis superiors), també la supressió d'articles absurds o mal redactats, la simplificació en la redacció d'alguns articles -mantenint el contingut-. La millora objectiva i real és: que no cal que l'Ajuntament doni permís per fer un mural a una paret si el propietari hi està d'acord. Que es pugui estendre roba a estenedors que donen al carrer i l'anul·lació del deure de col·laborar amb les autoritats municipals. El famós article 27 que fa referència al dret de manifestació i que polítics i periodistes s'afanyen a dir que ha millorat i permet el dret de manifestació lliurement segueix entrant en contradicció amb la constitució. L'actual diu que cal autorització de l'administració competent i ara diu que cal comunicar-ho a l'Ajuntament, quan

Continua a la pàgina següent

segons la constitució cal simplement comunicar-ho però no a l'Ajuntament - que en això no té ni pot tenir cap autoritat- sinó a la delegació del Govern. Per tant, queda demostrat que en això de les ordenances de civisme de Berga, com en tantes altres coses, els polítics de l'Ajuntament estan fent allò que Giuseppe Tomasi el príncep de Lampedusa va dir a Don Fabrizio príncep de Salina a la seva novel·la *Il Gattopardo*-portada al cinema per Visconti-: "cal que tot canviï per tal que tot segueixi igual".

D'altra banda, a Berga segueixen havent persones i col·lectius -multades o no- que segueixen oposant-se a l'ordenança de civisme -amb canvis o sense- i segueixen demanant la derogació de l'ordenança vigent i la derogació de la que els polítics acaben d'aprovar. En aquest sentit cal destacar l'acte del passat dissabte 19 d'abril o el manifest que en aquest sentit van emetre l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat i el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. També segueixen treballant per fer força des de fora de les institucions per tal d'exigir i aconseguir la retirada real de les multes que encara queden (a la persona que portava el vehicle i a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat), la derogació de qualsevol ordenança de civisme per a la qual cosa faran servir tant la lluita al carrer com previsiblement al·legacions al nou text.

19 d'abril a la Plaça de sant Joan

Dissabte, 19 d'abril, la plaça de Sant Joan de Berga va canviar de nom passant a dir-se plaça incívica durant tota la jornada. D'aquesta manera centenars de persones van manifestar de manera lúdica, festiva, pública i sense autorització de cap tipus la seva oposició a les ordenances de civisme. La protesta de dissabte sota els lemes de "Per un carrer lliure d'ordenances" i "Aunque la Ordenança se vista de seda Ordenança se queda" manifestava l'oposició també a la nova ordenança aprovada pels polítics (CiU, PSC, CUP, ERC i l'ex-regidor del PP).

La jornada va començar al migdia amb repartiment de coca i xocolata, la instal·lació d'una escenografia del Konvent.0 que representava cadàvers, la realització de dos murals a càrrec d'uns artistes d'Esplugues i jocs per la canalla. La Guàrdia Urbana va fer acte de presència sense identificar ningú. Durant el matí també es van repartir manifestos i es van recollir firmes per exigir la derogació de l'Ordenança. Una gran paella va ser la encarregada d'alimentar a prop d'una vuitantena d'incíviques que van gaudir de l'humor gruixut de l'Eugénio, de les cançons del Comandante Rock i els poemes del Vallès Oriental Joan i Orland. Després de les cançons de l'Andreu i la seva guitarra la pluja va aparèixer durant uns minuts, suficients per forçar un canvi d'espai. El recital de poesia de la Blanca Vidal, el Josep Grifoll i l'Enric Cassasses va fer-se al carrer del Balç davant de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat, espai que va acollir el concert de Bongo Butrako i Manolito's Band. Al

final de la jornada els participants a l'acte van manifestar la seva satisfacció per com havia anat l'acte i per la gran participació de gent i per la solidaritat generada entorn la protesta.

A hores d'ara no se sap si de la protesta se'n derivaran o no sancions, en tot cas si que podem afirmar que el dia abans de la protesta l'alcalde va fer un decret que anul·lava vint-i-dues de les sancions imposades arrel d'una protesta similar realitzada el 30 de setembre de 2006 -després d'un any i mig de lluita contra aquestes sancions- i per tant el més probable és que no el contingís administratiu previst per al dijous 24 d'abril no s'hagi de fer.

Sigui com sigui i després de més d'un any i mig de lluita contra el civisme i malgrat l'aprovació de la nova ordenança amb consens polític i revestida d'aparent consens social, dissabte vam poder comprovar com l'oposició a l'ordenança és gran i ben viva. Es probable que alguns col·lectius i/o persones presentin al·legacions contra l'esmentada ordenança i que la lluita contra l'abús de poder i les arbitrarietats que aquesta llei permet continui.

La situació actual

- L'Alcalde de Berga anul·la vint-i-dues de les sancions derivades de la protesta contra l'Ordenança de Civisme del dia 30 de setembre de 2006 i en conseqüència no es durà a terme el contingís administratiu anunciat per al 24 d'abril.
- El sis de maig es celebrarà a Barcelona el contingís administratiu contra la multa inventada de trànsit de 200 euros i 4 punts pel vehicle que va portar els estris mínims el 30 de maig de 2006.
- Els polítics de Berga (CiU, PSC, CUP, ERC i l'ex-regidor del PP) aproven per unanimitat en el ple municipal del 3 d'abril petites modificacions a la polèmica ordenança de civisme per tal de mantenir-la i poder-la presentar com fruit del consens social. Amb l'excusa d'un procés de participació ciutadana que va ser una veritable farsa.
- Algunes multades, alguns col·lectius i persones que s'hi solidaritzen reprenen la lluita contra l'ordenança de civisme, es digui "Ordenança de Civisme i Bon Govern" o "Ordenança de Convivència i Via Pública de Berga" ja que és la mateixa llei repressora.
- La jornada de protesta contra les ordenances de civisme del passat 19 d'abril va ser un èxit en tots els sentits i marca no només la continuïtat de la lluita sinó un canvi qualitatiu. No se sap si de l'esmentat acte se'n derivaran o no sancions.

Des del pèsol negre seguirem informant i seguirem oposant-nos a les ordenances de civisme i la resta d'abusos d'autoritat, tal i com hem fet sempre. Salut!

La nova ordenança de civisme: un altre pas enrera

▼ Espectacle durant la diada anti-ordenança del 19 d'abril

Berga, abril de 2008

Barrikada

Mal paper el de la CUP. Defensant una ordenança de civisme. Qui us ha vist i qui us veu. Tens un problema Natxo, i és que la gent sap llegir i qui es llegeixi la nova ordenança de civisme se n'adonà que menteixes. La pregunta del milió: què pot portar a un -en teoria- socialista a defensar un text com aquest? i jo què sé!, però es per "flipar".

Canviant quatre articles (o trenta-tres) no es canvia l'essència de cap ordenança de civisme. Bé sabràs que les ordenances són un paraigües del poder per multar a la dissidència i a qui es vulgui. I ho són en la seva totalitat, perquè la regulació excessiva permet trobar sempre un article aplicable a la persona que es vol sancionar. Recordo a Mataró, que en un desallotjament van aplicar l'article 22.1.b, que fa referència a l'apartat d'armes (com de ben segur saps) a un nano per portar uns malabars. I que en la mateixa manifestació els van caure milers d'euros en multes, per beure pel carrer, per tirar les llaunes a terra i fins i tot hi va haver multes per gent que no era a la manifestació. No cal doncs prohibir la manifestació sinó que es pot aplicar qualsevol article, castigant individualment per qualsevol motiu o "excusa" les llibertats bàsiques de les persones. Aquesta és la

realitat d'una ordenança de civisme, per molts articles que afectin als "col·lectius juvenils" i que es suprimeixin, l'essència d'aquesta és la mateixa. Però si vols podem parlar en propietat i entrar a valorar què s'ha canviat i sobretot què ha quedat igual.

Per què no heu canviat, senyors polítics, l'article 51 que sí que afecta directament als col·lectius que tu anomenes juvenils? Com bé sabràs aquest article fa referència a les pancartes, cartells i adhesius. Així si l'ajuntament vol, pot sancionar als "col·lectius de joves" (o a qui sigui) per penjar cartells i pancartes. Sobre els articles que afecten als col·lectius més desfavorits trobem el 19.3, 24.4, 24.2, 26, 38.2.15, 70.2.3 i el 99.3.2.4 Suposo que coneixes aquests articles que multen amb 750 euros qui demani caritat, prohibeixen reciclar escombraries, muntar barraques i rentar objectes a les fonts i realitzar necessitats fisiològiques a la via pública. Un gran pas endavant sense dubte, sobretot per les persones pobres. Gens claustra oi?

Sobre els articles que donen màniga ampla, us heu descurat de suprimir el 17.3, que és d'aplicació totalment arbitrària, perquè castiga a qui ofengui les conviccions dels altres. Qui decideix què ofèn i que no ofèn les conviccions dels altres? La policia com no. Doncs això serien 750 euros de multa.

Referent a l'article 32.2.5, que prohibia anar amb patins, bicicleta i tot això, ha estat suprimit, correcte, però us heu descurat també el 32.1 que sanciona a tothom que utilitzi els bens públics per una finalitat diferent a la que van ser creats. Així si em volen multar per anar amb patins, ja tenen l'article que buscaven. Un pas endavant també, sí senyor.

Sobre l'article 27, abans calia comunicar qualsevol acte a la delegació del govern, ara a més a l'Ajuntament. Avenç? Jo no el veig.

En fi podria seguir i seguir, però me'n vaig corrent que tinc coses a fer i vaig tard. Ah! i ara la gent que s'oposa al text, ha de tornar a explicar als ciutadans perquè la nova ordenança es dolenta a matar, perquè vosaltres us esteu encarregant de defensar-la a escut i espasa. Això si que és un gran avenç, sobretot per la transformació social.

Però el que realment sap greu als que ens oposem a tota ordenança es que per "retocar" aquesta nova va anar a parlar amb totes les associacions de veïns menys amb la gent que portava mes d'un any lluitant i que n'era la principal afectada (els multats) i a esquesques nostres heu firmat un text infumable i igual de feixista que l'anterior. Vau firmar el final de la lluita amb un pacte nefast. El que no us esperàveu és que la lluita continués, i és per això que ara toca calumniar-la i minusvalorar-la.

Sobre la nova Ordenança de civisme

Berga, abril de 2008

Barrikada

Al ple del dia 3 d'abril es va aprovar per unanimitat de tots els grups polítics, l'Ordenança de Convivència i Via Pública de Berga. Aquesta llei ve a substituir l'Ordenança de Civisme i Bon Govern de la ciutat. Les declaracions dels diferents polítics de l'ajuntament han estat molt contradictòries: mentre que Ramon Camps, regidor pel PSC, deia que l'ordenança és pràcticament igual que l'anterior, Natxo Romero, regidor per la CUP, deia que no tenia res a veure i que aquesta "és menys classista" i "més propera als ciutadans".

Sigui com sigui aquesta nova ordenança -a l'igual que l'anterior- regula moltíssims aspectes de la vida dels ciutadans i el seu comportament a l'espai públic o privat. Aquesta regulació excessiva fa que sigui totalment impossible d'aplicar i això permet l'arbitrarietat del poder per aplicar-la a qui cregui convenient. És, com ja s'ha repetit en diferents articles d'aquesta publicació, un paraigua del poder municipal per multar, sancionar i perseguir a tothom qui li pugui resultar molest. I aquesta crítica, ja feta per diversos col·lectius i persones a l'anterior ordenança, serveix per la nova, ja que conté la mateixa essència de qualsevol ordenança de civisme. En total, la "nova" ordenança té uns 100 articles que regulen absolutament tot, des d'on pots i on no pots deixar un xiclet, a com t'has de comportar a casa teva i fins a què pots i què no pots fer a la via pública. Qui no la compleixi al peu de la lletra corre el perill d'emportar-se una sanció darrera una altra (depèn dels agents i els polítics de torn).

▼ El 19 d'abril els carrers de Berga diuen no a les ordenances

Trobem articles d'aplicació totalment arbitrària al llarg de l'ordenança, com per exemple l'article 17.3 que diu el següent: "Ningú no pot, amb el seu comportament, menystenir els drets de les altres persones ni la seva llibertat d'acció, ofendre les conviccions dels altres ni violar les pautes de respecte mutu...". Qui no compleixi aquest article s'emportarà una sanció d'entre 750 i 1.500 euros però, si s'ofenen o no les conviccions dels altres ho decideix -un cop més- l'autoritat municipal i els seus agents. A mi, per exemple, em poden ofendre coses que a algú altre no l'ofenen i viceversa, és doncs, un article d'aplicació totalment arbitrària i que pot ser utilitzat contra tothom que molesti o protesti (classes no hegemòniques o col·lectius contestataris).

A la vegada, no és cert que aquesta nova ordenança sigui menys classista que l'anterior, ja que conserva els mateixos punts repressius cap a les per-

sones més desfavorides per aquest sistema.

Si bé és cert que hi ha hagut alguns canvis en la nova ordenança, aquests són pocs i poc importants, de fet la majoria s'han produït perquè ja estan regulats en altres lleis superiors (el punt de les substàncies que puguin generar dependències, article 23). O es simplifiquen o es suprimeixen punts interiors a articles més generals que no alteren el sentit repressiu de l'article general. Els punts més destacats que es suprimeixen són: l'obligació de col·laborar amb les autoritats municipals (Art 29), el que prohibeix penjar roba als balcons (Art 48.1.2) i el que requeria un permís municipal per fer un mural en una paret privada (Art 50.3).

També es suprimeix l'article que impedia jugar a pilota, anar amb patins, monopati o bicicleta a l'espai públic (Art 32.2.5), però l'essència de l'article queda intacta en el primer punt d'aquest article que diu:

"la ciutadania ha d'actuar cívicament i respectar els béns i serveis públics, utilitzant-los d'acord amb la seva naturalesa (...)" (Art 32.1), és a dir, que si vols patinar ho has de fer a un lloc habilitat exclusivament per fer-ho, per jugar pilota també... Així, la naturalesa repressiva d'aquest article queda intacta i, si vas amb patins per un lloc on la policia de torn creu que no és adequat per fer-ho, et cau la multa igual.

Sobre els punts que farien l'ordenança menys classista veiem com es conserven els que prohibeixen realitzar necessitats biològiques a la via o espais públics (Art 19.3). El punt 24.4 també permet a la policia identificar a les persones que exerceixen la mendicitat i adoptar en cada cas les mesures que siguin procedents. També es vetllarà per evitar l'exercici de la mendicitat activa en les vies i espais públics (Art 24.2). De fet és infracció greu "practicar la mendicitat amb pressió o coac-

ció a altres ciutadans o ciutadanes" (Art 99.3.2.4), si és "amb pressió" també ho decidirà la policia de torn. L'article 26 també impedeix la construcció de barraques o similars sense l'autorització de l'ajuntament, ja sigui en l'àmbit públic o privat (necessitaria permís de l'ajuntament). Banyar-se en les fonts o rentar-hi objectes també està prohibit segons l'article 38.2.15. Reciclar escombraries queda també prohibit per aquesta nova ordenança. Queda recollit en el punt 70.2.3 que diu així: "recollir o aprofitar les deixalles de qualsevol mena i els residus sòlids urbans dipositats a la via pública, tant dins del contenidor com al seu voltant, sense autorització municipal". Tots aquests articles són de difícil compliment per a una persona que visqui una situació de pobresa.

Sobre els articles que afectarien als col·lectius més contestataris queda intacte l'article 51 que impedeix la col·locació de cartells, pancartes, adhesius als llocs on no sigui permès fer-ho. Així doncs, només es poden penjar cartells on l'ajuntament et deixi, és a dir, que com que pràcticament a Berga no hi ha espais habilitats expressament per l'ajuntament per a penjar cartells, la policia local podria multar a qualsevol (qualsevol que ells creguin oportú, és clar) que vulgui reivindicar alguna cosa o anunciar algun acte. A més, pots no ser identificat per la policia a l'hora de penjar cartells però, si aquests es col·loquen als llocs no habilitats (com ho son TOTS els cartells de Berga ara mateix, malgrat les demandes d'alguns col·lectius), la policia pot multar a l'entitat que estigui darrera dels cartells, considerant-se responsable subsidiari l'autor material dels fets. (Art 51.9). El

Continua a la pàgina següent

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

FES MÚSICA
Escola-tallers de música
Soterrats Berga c/ Clavé 10
Baixos
Soterrats Gironella
Avg. Catalunya 99
**NO ES PAGA
MATRICULA**
Per les inscripcions trucar a:
696834714 938213942
938229771
Una altre manera d'entendre
la música.

LA FONT DEL BAC
CAFÉ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

terra d'escudella
Opció
vegetariana
al menú del migdia
i a la carta de nit
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

Abimentació ecològica
Flors de Bach
Herboristeria
Dietètica
Cosmètica
Natural
Tel. 938 206 451
c/ Cós, 18 08650 Sallent

mateix passa amb les pancartes, adhesius, banderoles i demés. També si penges una pancarta al balcó de casa teva i aquesta vola per sobre la via pública necessites l'autorització de l'ajuntament per tenir-la penjada (Art 51.6).

El famós article 27 que fa referència al dret de manifestació i que, polítics i periodistes s'afanyen a dir que ha millorat i permet el dret de manifestació lliurement, segueix entrant en contradicció amb la constitució. L'actual diu que cal autorització de l'administració competent i ara volen que digui que cal comunicar-ho a l'ajuntament, quan segons la constitució cal simplement comunicar-ho però no a l'ajuntament, que en això no té ni hauria de tenir cap autoritat, sinó a la delegació del Govern.

Aquesta "nova" ordenança recull algunes perles que no està de més que també recordem, com per exemple que està prohibit espolsar tapisos, catifes, estores i qualsevol roba o altre mena d'objecte d'ús domèstic en portes, balcons i finestres que donin a la via pública (Art 48.1.1). Està prohibit també regar les plantes dels edificis, si aquesta activitat pot causar molèsties (Art 48.1.3). Si causa o no causa molèsties, ho determinaria l'autoritat municipal, tenint la possibilitat d'aplicar aquest article de manera totalment arbitrària.

També si vols dinar estirat a la gespa d'un parc, estàs infringint un punt de la nova ordenança i pots ser sancionat, doncs segons l'article 38.18 queda prohibit ocupar per fer àpats, sense l'autorització, espais no degudament indicats com a zones de pícnic.

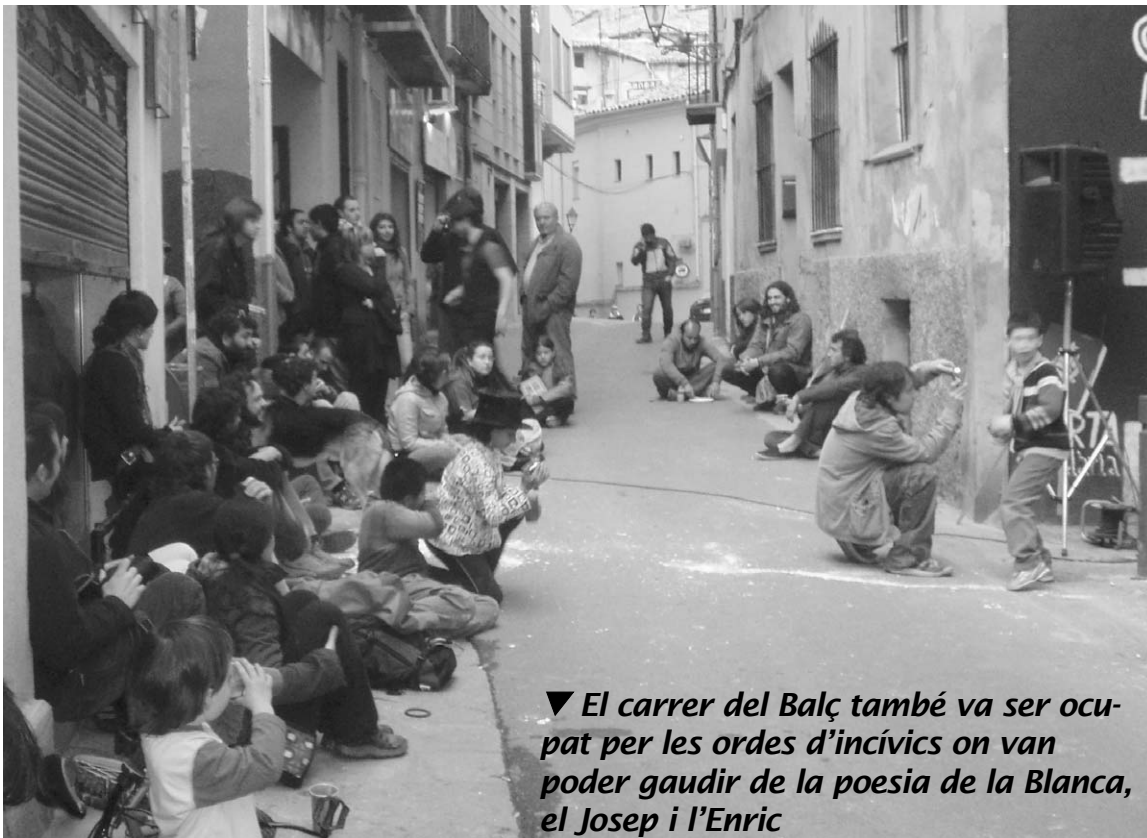
Però la nova ordenança també recull mesures que afecten a l'esfera privada com són les que fan referència al veïnatge (Art 60) on ens recorda que "el volum de la veu humana o l'activitat directa de les persones

s'ha de mantenir a nivells que no afectin la bona convivència" o "caldrà evitar molestar amb sorolls innecessaris, encara que es trobin per sota dels nivells establerts i siguin difícilment mesurables, com els tancament de porta brusc, cops, crits, salts, balls..." (Art 60.3). Referent als sorolls també val a dir que si se't dispara l'alarma del cotxe sense voler i el policia de torn ho veu pot aplicar-te l'article 66.6 doncs "És prohibit d'usar els sistemes acústics d'alarma o d'emergència sense causa justificada" i "totes les persones amb sistema d'alarma tenen l'obligació de mantenir-lo en perfecte estat per tal d'evitar que s'activin per causes injustificades" (Art 66.7)

Les ordenances de civisme són una intromissió a la vida dels ciutadans i comporten -com ja he assenyalat- una regulació excessiva del dia a dia. Un altre article de control és el 25.6 que dona autoritat als agents municipals perquè tot menor que sigui trobat al carrer en hores escolars sigui portat a casa dels pares o a l'escola.

Les sancions per tot aquell que no compleixi el que diu el text van -com anaven- dels 30 als 3.000 euros i les infraccions es divideixen en lleus (de 30 a 750 euros), greus (de 750,01 a 1500 euros) i molt greus (de 1500,01 a 3000 euros). (Art 90)

Els articles que he anat citant, lògicament són només una petita part del contingut d'aquesta nova ordenança i animo als lectors que agafin l'ordenança i se la llegeixin, per tal de veure la dimensió repressora d'aquest nou text, que d'aplicar-se en rigor deixaria a poca gent sense la seva respectiva multa. Una ordenança classista (com he demostrat) que afecta als col·lectius més contestataris i dona ales al poder per reprimir-los i per més inri revestida ara d'un "suposat" consens social.

▼ El carrer del Balç també va ser ocupat per les ordes d'incívics on van poder gaudir de la poesia de la Blanca, el Josep i l'Enric

El carrer és de tots: si no et donen, pren

Episodi II: "Aunque la ordenança se vista de seda, ordenança se queda"

Berga, abril de 2008

FreakyBoigdelCap

El recent 19 d'abril, Berga va viure una nova jornada de lluita contra les ordenances de civisme, la present i les que vindran. Pocs dies abans, els partits polítics de la ciutat havien aprovat una nova normativa cívica. Una llei calcada a l'anterior i legitimada sota la farsa de la participació ciutadana. Un procés de participació, cal dir-ho, gestionat per una empresa privada.

Així doncs, sota el lema "Aunque la ordenança se vista de seda, ordenança se queda", un nombrós grup de persones d'aquí i d'arreu vam tornar a manifestar el nostre rebuig al feixisme postmodern. Als veïns de Berga s'hi van sumar solidaris de la comarca, d'Esplugues, de St. Boi, del Vallès, de la vila de Sants, de

les terres de Ponent, del Tarragonès,... La nostra oposició es va materialitzar de la millor forma que sabem, practicant la cultura lliure i popular, defugint elitismes, permisos i administracions.

Durant tot el dissabte, la plaça de St. Joan es transformà en la plaça Incívica. Allí, van tenir-hi lloc: una exitosa xocolatada, la realització d'uns murals a càrrec dels companys d'Esplugues contra el civisme que ens assetja, unes escultures efímeres i cadavèriques dipositades pel Moviment,... Mentrestant es cuinava una monumental paella per 80 comensals. El dinar va ser d'allò més concorregut i la sobre-aula fou animada amb els acudits de l'Eugenio.

Poc després, hi hagué un recital poètic a càrrec dels companys del Vallès. Tot seguit, uns vells coneguts, el cantautor Comandante Rock i

un ex-beatle marginal es van reiterar incívics per segona vegada. La pluja va intentar escapar les actuacions, però només aconseguí un canvi de lloc de les activitats previstes. Així doncs, el recital poètic a càrrec de la gent de Casserres, l'Enric Casasses i uns ràpsodes improvisats tingué lloc al C/del Balç.

La fi de festa va ser a ritme de rumba. Els coneguts Manolito's i els tarragonins Bongo Burako van fer-nos ballar fins espolsar-nos el poc civisme que ens quedava.

M'aïllaran, dient que m'he aïllat, diran o diuen que ja sóc acabat.

No pense pas donar-me per guanyat.

Mentre com jo no m'empasse la porga

d'aquells que creuen que tot està tan clar.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Serralleria berguedana
info@serralleriaberguedana.com
938211395

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

L'ultradreta catòlica es torna a manifestar!

Manresa, març de 2008

Columna Clitoriana

El passat 27 de gener, l'ultradreta més catòlica, conservadora i retrògrada de Catalunya es va tornar a manifestar. Units sota el nom de "Plataforma Pacte per la Vida i la Dignitat", van organitzar un acte al Palau de Congressos de Barcelona, en contra de l'avortament, dels matrimonis homosexuals i en defensa de la família tradicional i heterosexual.

A Catalunya, hi ha tres grans plataformes d'entitats ultracatòliques: el Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la família, el Fòrum Català de la Família i el Pacte per la Vida i la Dignitat. Aquesta última, integra un centenar d'entitats catòliques catalanes, algunes de les quals són: E-Cristians, Fòrum de la Família, Associacions Pro Vida o Escoles Lliures (escoles catòliques privades), entre d'altres.

A part de les entitats que pròpiament formen part del Pacte, hi ha nombroses entitats, associacions i empreses que s'han adherit a la Plataforma. Aquestes, abarquen diferents àmbits, des d'editorials, associacions de metges o de pro-

fessors/es, diaris o revistes, ràdios, fundacions, etc. Algunes de les més destacades són: Universtat Abat Oliva, el diari digital Fòrum Libertas, la web de Gaudí, llibreria Balmes, Associació Metges Cristians de Catalunya, ANDOC (Asociación Nacional para la Defensa del Derecho a la Objeción de Conciencia del Personal Biosanitario), Moviment Cristià de Mestres i Professors o Missioners de Pregària i Adoració a Jesús per Maria.

L'acte, anomenat "Per la vida, la família i les llibertats. Units podem" va començar amb una missa presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona Lluís Martínez Sistach i una vintena de sacerdots més, i va acabar amb un míting en el que diferents entitats catòliques van donar la seva visió conservadora sobre l'avortament, el matrimoni, l'educació i la família. Algunes de les persones que van realitzar ponències van ser: el president de la Federació d'Associacions de Pares d'Escoles Lliures (Fapel), Antoni Arasanz; el rector de la Universitat Abat Oliba (UAO), Josep Maria Alsina; el president del Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família, Daniel Arasa; i la presidenta de la Federació Provida, Dolors Volta,

entre d'altres.

Entre els assistents a l'acte, on van ser convidats partits polítics afins, s'hi podia trobar Duran i Lleida i altres dirigents d'Unió, així com membres del PP català com Jorge Fernandez Díaz, Dolors Nadal (cap de llista per Barcelona a les últimes eleccions) i Daniel Sirera (secretari general del PP a Catalunya). Curiosament, una de les persones que va fer una ponència durant l'acte va ser Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians i antic dirigent i fundador de Convergència i Unió.

Aquest acte és el tercer d'aquestes característiques organitzat per la Plataforma (els altres dos es van celebrar al 2003 i al 2005). Aquest

any disposaven d'un pressupost de 18.000 euros, una part important va ser subvencionat per Convergència i Unió. No és un fet aïllat que grups d'ultradreta catòlica rebin subvencions tant de partits polítics com d'institucions de caràcter públic. Una de les principals entitats que organitzava l'acte, E-Cristians, va rebre ajuts de més de 30.000 euros per part de la Generalitat, fet que va portar una gran polèmica en el seu moment.

El discurs que difonen aquest tipus d'associacions, discurs que van fer explícit en aquest acte, es basa en els principis de la família patriarcal com a unitat nuclear formada per un home i una dona. Des d'aquesta visió, el paper de la

dona es basa únicament en la seva funció reproductiva i en el seu rol de mare i esposa dedicada a donar la vida als altres. La família és concebuda com la principal institució encarregada de transmetre i inculcar els valors patriarcal, tradicionals i catòlics.

La força que tenen aquests grups catòlics a l'hora d'inculcar valors neofeixistes i patriarcal continua sent molt present a la nostra societat, per això, cal trobar mecanismes i estratègies de lluita per aturar-los. Creiem que és fonamental saber qui són i com actuen, per tal de situar-los al punt de mira de les nostres accions i protestes.

Les Morenes Sagnants de la Roser

▼ Una acció de les morenes sagnants

Berga, març de 2008

Extret de barcelona.indymedia.org

Serveixi aquest comunicat d'advertència a capellans, monges, mongetes, beates, i altres divulgadors de la mentida i la ignomínia. Massa temps ha passat des de que la lluita anticlerical fou abandonada per les gairebé oblidades "Pubilles de Belzebú". Davant de la insostenibilitat d'aquesta situació, les "Morenes sagnants de la Roser", ens alcem amb el mall de la guerra sodomita, amb la voluntat de donar un cop rere un altre als halitòsics pregoners de la paraula del senyor i als seus lacais.

La passada nit vam desplegar fins a deu comandos operatius d'operacions especials per l'obaga de Queralt, amb un objectiu molt clar: El segrest de la sagrada família, resi-

dent a l'ermita de nom homònim, situada al costat del famós tancat dels cervols, ara ja inexistents.

A hores d'ara podem constatar l'èxit de l'operació, així com la dignificació de la ja esmentada ermita. La família cristiana, formada per un home amb una túnica marró de marca desconeguda i un hula hop del mateix color clavats al clatell, una dona aparentment promíscua, i un nadó amb cara de toxicòman que va perdre un braç en el transcurs de l'operació ha estat substituïda per un gràcil i bell noi de color, (de color negre) fet amb làtex, i amb un erecte, saborós i vibràtil penis. El jove fadrí negre es una reproducció del nostre líder espiritual valorada en 60 euros.

No es tracta doncs de cap acte de bandalisme ni de cap robatori com ha denunciat l'Associació dels Amics del Romànic del Berguedà sinó d'una substitució: de tres ídols

per un altre. Si no heu trobat el gran negre de latex, sinó ha estat donat com a prova als mossos, ens atrevim a suggerir la possibilitat que el tingui el nen tenebres al seu "cuarto" i que l'estigui fent servir...

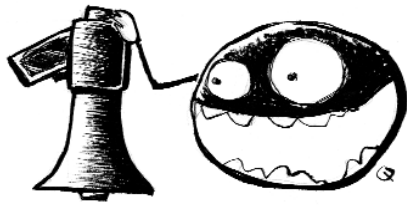
Nosaltres no ens vendrem per unes tristes entrades al Tibidabo, i uns pocs milers de marcs. No hi haurà més concessions en la lluita anticlerical. La família serà destruïda i abocada en un femer, el lloc que li pertoca. Per tant cal que tothom sapigui que l'únic que recupereu de la imatge dels vostres ídols són els bossins.

Això només és el començament, no pararem fins a l'eradicació total i absoluta de la xacra cristiana al Berguedà.

La guerra anticlerical es inevitable!

Sodomia o mort!

DOSSIER

CENTRAL

10 ANYS DE PESOL NEGRE!

Aquesta primavera -el mes de març per ser exactes- fa deu anys de l'aparició del primer *pèsol negre* -del primer número de la primera època-. Amb 24 pàgines, una tirada de 125 números i en format quartilla -din a-5- com molts fanzines i en aquest format va sortir un segon número a finals d'any, l'hivern de 1998-99.

Al mes de novembre de l'any 2000 començava la segona època, en la que encara estem. A la segona època el *pèsol* va sortir en format din a-4, en fotocòpies i en tirades d'entre 300 i 500 exemplars. El número 13 (maig-juny de 2003) és el primer número que fem amb rotativa, amb una tirada de 3.000 exemplars. El número 18 d'octubre i novembre de 2004 es converteix en la "publicació llibertària de l'Alt Llobregat" amb la participació, a més de la gent de Berga que encara tiraven del carro, de companyes de Sallent, Navarces i Manresa. Al següent filem més prim en la nostra definició i passem a dir-nos "publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener". Des de que sortim en rotativa les tirades han oscil·lat entre els 2.000 i els 8.000 exemplars i les 12 i les 32 amb l'excepció del número 27 que en tenia 56 perquè incloïa un especial del cas Isanta.

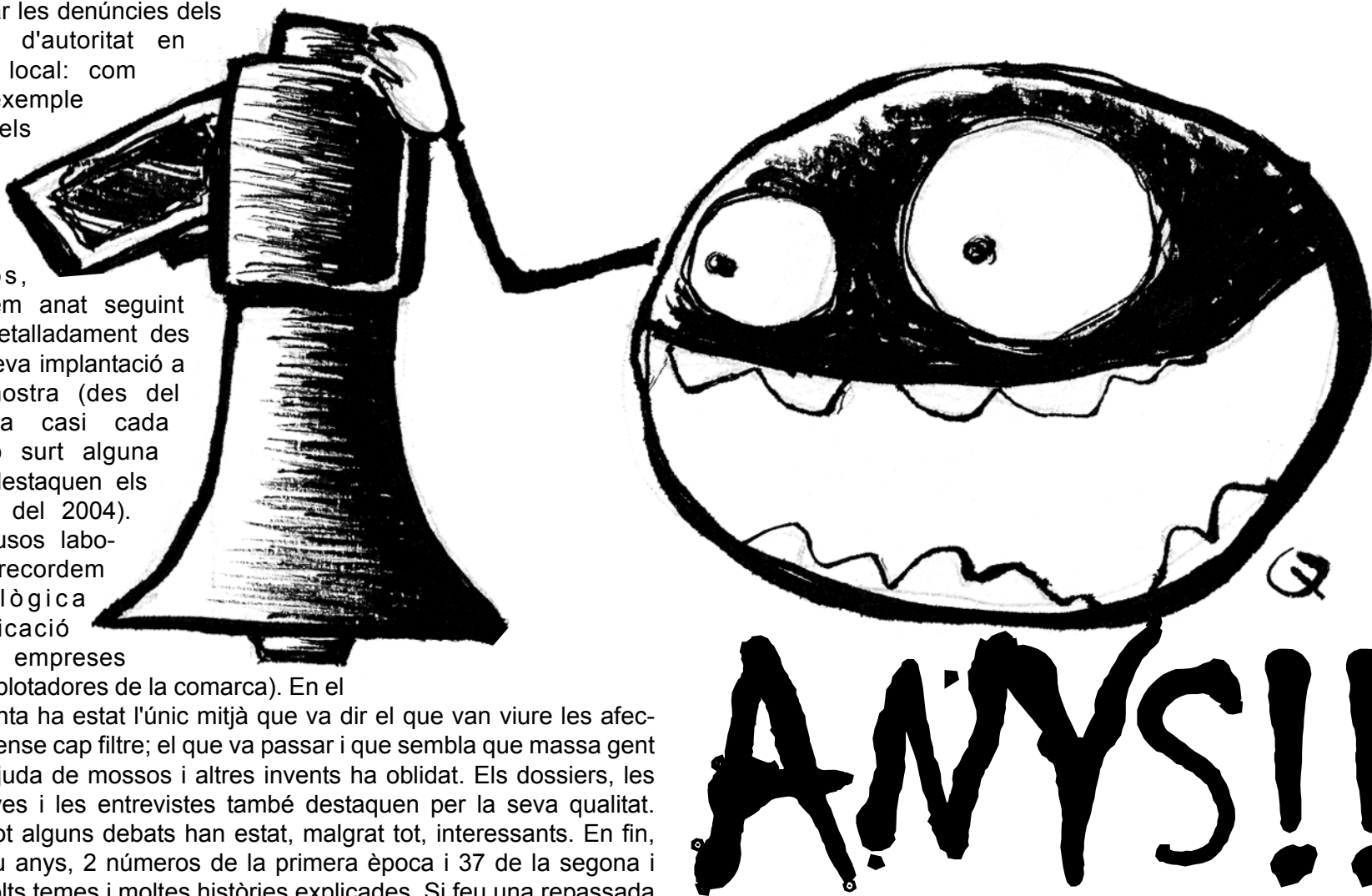
Al llarg del temps, podem destacar les denúncies dels abusos d'autoritat en l'àmbit local: com per exemple els dels

darrers deu anys amb una altra mirada i descobrir coses que han passat i que cap altre mitjà n'ha parlat i si ha parlat ho ha explicat tot de manera molt diferent. Som deu anys més joves i seguim tenim ganes de guerra, de guerra social, perquè com diu el lema: no hi pot haver pau sense justícia.

Doncs bé, per celebrar-ho aquesta vegada no parlarem més de nosaltres, preferim que ho facin els companys d'altres publicacions afins. És per això que hem demanat a gent d'altres publicacions que ens parlin de nosaltres o de la premsa llibertària o d'ells o del que els hi doni la gana per tal de celebrar els nostres deu anys. Ho hem demanat a força publicacions i algunes s'han animat a dir-nos alguna cosa. Es tracta de *l'Antisistema* -publicació anarquista de Barcelona i rodalies-, el *Catalunya* -portaveu de la CGT catalana i que aviat farà setanta un anys- i la centenaria *Solidaridad Obrera* -portaveu de la regional catalana de la CNT, en aquest cas sector Joaquim Costa-, *EntreBastidors* -revista precària de la vila d'Esplugues-, *La Burxa* -Periòdic popular del Barri de Sants- i *La Directa* -Setmanari de comunicació-.

Salut i anarquia!

mossos, que hem anat seguint força detalladament des de la seva implantació a casa nostra (des del 2000 a casi cada número surt alguna cosa, destaquen els abusos del 2004). Els abusos laborals (recordem l'antològica classificació de les empreses més explotadores de la comarca). En el cas Isanta ha estat l'únic mitjà que va dir el que van viure les afectades sense cap filtre; el que va passar i que sembla que massa gent amb l'ajuda de mossos i altres invents ha oblidat. Els dossiers, les ressenyes i les entrevistes també destaquen per la seva qualitat. Fins i tot alguns debats han estat, malgrat tot, interessants. En fin, són deu anys, 2 números de la primera època i 37 de la segona i clar, molts temes i moltes històries explicades. Si feu una repassada dels números que han sortit podeu seguir els esdeveniments dels

SOLIDARIDAD OBRERA

Els que fem una publicació per principis, però també convençuts de la seva necessitat i de que aquesta és una bona forma d'incidir en la nostra realitat o de donar una altra perspectiva de la mateixa, coneixem bé l'esforç que suposa assumir aquest compromís.

Cal ser constant i, com a poc, tan versàtil com les mateixes dificultats que se'ns hi presenten; arribar als 10 anys de vida és la millor manera de demostrar totes dues coses. Es per això que, mitjançant aquestes poques línies, hem de felicitar aquell@s que han fet d'*El pèsol negre* una publicació llibertària amb continuïtat dins d'unes comarques que, no ho hem d'oblidar, van ésser pioneres en posar en pràctica l'ideal del comunisme llibertari a la Península.

Parlant del seu contingut, pensem que cal destacar l'encertada distribució per seccions. És sabut que, habitualment, les col·laboracions que arriben a les redaccions es limiten a ser articles d'opinió sobre temes diversos; trobar un equilibri entre aquests treballs i els continguts informatius i formatius no sempre resulta senzill, com no ho és estructurar-los. Al "Pèsol" hi podem trobar des d'entrevistes ben escollides, a uns dossiers centrals molt elaborats. Tanmateix, l'amplitud de temes socials que s'hi tracten (ecologia, okupació, lluita antipenitenciària, etc.), donant-li una perspectiva crítica i llibertària, és un element més que el situa dins de la realitat social que vivim. En definitiva, és una publicació dinàmica i viva.

Com no pot ésser d'altra forma, també hem d'assenyalar el fet que sigui gratuïta. Aquesta opció fa que pugui arribar a un públic ampli, que no es limiti a aquells que formem part de moviments socials. De ben segur que, en part, la publicitat que apareix a algunes pàgines ho fa possible; i, per cert, la que s'hi troba al "Pèsol" és indicativa de que aquest periòdic aconseguit anar més enllà dels locals i ambients afins, arrelant així encara més dins de la comarca.

Des de la redacció de la "Soli" ens congratulem d'aquest 10è aniversari, no només pel fet d'arribar a aquesta xifra, sinó també pel que suposa: dedicació i compromís, debat intern i difusió d'idees, principis i il·lusió per canviar les coses. Per molts anys, company@s. Salut!

Solidaridad Obrera
www.soliobrera.org

LA BURXA

Van fer bé els companys del Berguedà quan, ara fa 10 anys, van triar el nom d'aquesta lleguminosa per batejar el projecte que estaven a punt de començar. El pèsol negre és una varietat gairebé única de la zona, que es cultiva en terres muntanyoses, forta i

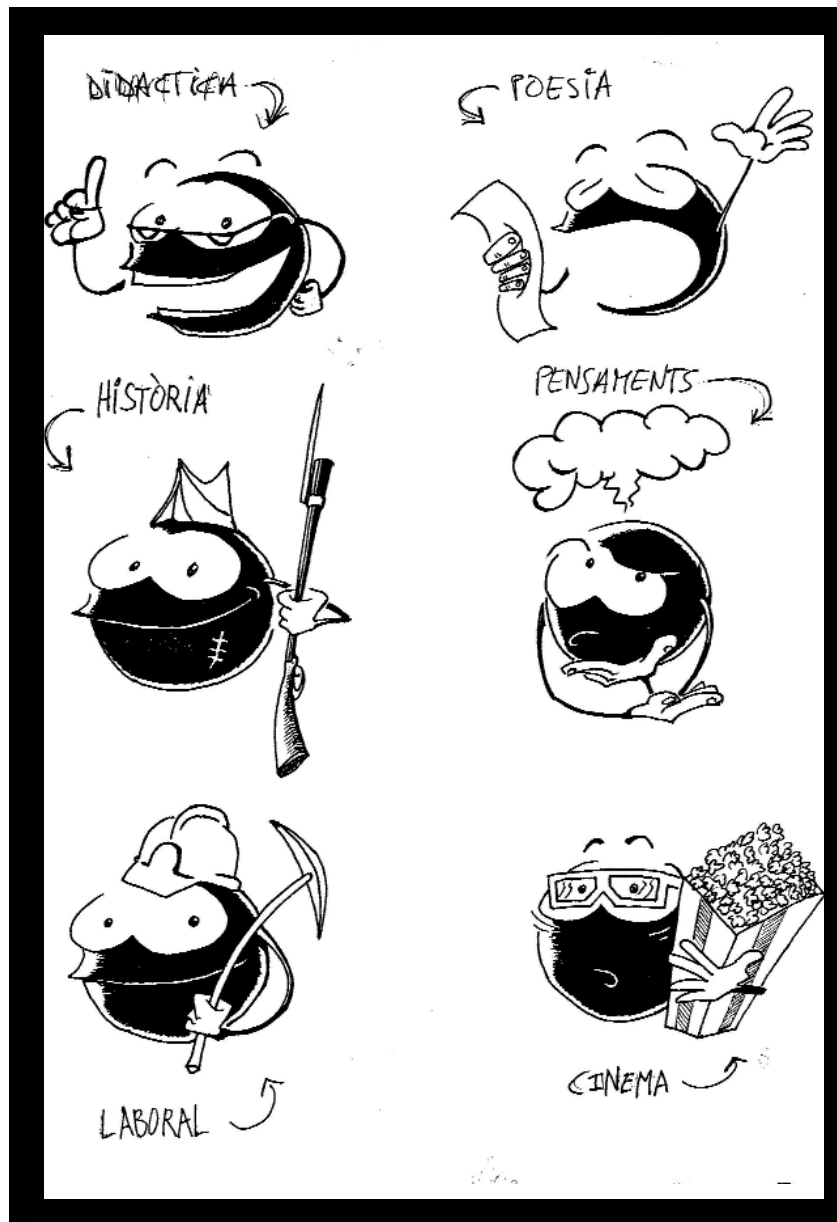
vigorosa, i tota una senya d'identitat de la comarca. El nom per si sol és una declaració de principis, ja que, com aquesta llavor, *El pèsol negre* és una espècie rara, difícil de trobar i fortament arrelada a l'entorn que la veu créixer. Des de La Burxa, amb aquest escrit, volem fer el nostre petit homenatge a una publicació que aquest 2008 compleix 10 anys d'existència. Un homenatge amb simbolisme afegit, atès que nosaltres, els i les burxaires, també celebrem el nostre desè aniversari.

Tot i les grans diferències existents entre els dos projectes, *El pèsol negre* i La Burxa són publicacions i col·lectius germans. Tenim en comú 10 anys d'alegries i alts i baixos, d'esforç continuat, d'il·lusió per transformar l'entorn en què vivim, de treball per teixir i enfortir una xarxa de complicitats que no ens faci veure'ns tan rares, de lluita per fer sentir les veus silenciades pels grans mitjans de comunicació... En definitiva, compartim la difícil però engrescadora realitat de les humils publicacions de contrainformació (o comunicació popular, escolliu el nom que més us agradi). Però el fet que *El pèsol negre* hagi nascut a Berga i es redacti en col·laboració amb altres

poblacions de la zona li confereix un caràcter especial. La dissidència i la denúncia en pobles petits i "conservadors" on tothom es coneix i on es mira amb lupa el que fa cadascú és un feina difícil, sobretot si es compara amb l'anonimat que dona una gran ciutat com Barcelona. Per això la tasca de *El pèsol negre* és tan valuosa; per la seva valentia i perquè ha aconseguit posar en contacte multitud de sensibilitats llibertàries, afins però potser disperses, tot creant un entramat de col·lectius i individus que posen el dit a l'ull dels poderosos de sempre.

10 anys. Es diu de pressa. Però mireu enrere i penseu en com ha canviat el món: del segon mil·lenni hem passat al tercer (superant sense ensurts aquell terrible efecte 2000), ja no ens endeuem amb pessetes sinó amb euros, ja no ens sorprèn veure gent parlant sola pel carrer amb una mà enganxada a l'orella i, en canvi, mirem amb estranyesa aquells curiosos objectes anomenats cintes de cassette que acumulen pols en algun racó de la nostra habitació. Són poques les publicacions que, generalment amb més voluntat que mitjans, han aconseguit resistir una dècada, que no han sucumbit a la manca de finançament, a la pèrdua de ganes o a l'esgotament de la gent que els tirava endavant. Per això el mèrit de *El pèsol negre* és doble. A totes les persones que el feu possible: moltes felicitats!

Assemblea de La Burxa (Sants)

ENTREBASTIDORS

ANTISISTEMA

El Pèsol Negre fa 10 anys, d'un simple zine el projecte va esdevenir en poc temps un dels referents contrainformatius més importants, no només de l'Alt Llobregat i el Cardener, també d'altres indrets on arriben exemplars o mitjançant la seva pàgina web. I així fins els nostres dies. Des de el periòdic *Antisistema*, amb poc més d'un any d'existència, volem constatar que projectes com el vostre ens van engrescar a tirar endavant el nostre. Sent la vostra constància i determinació un exemple a seguir. També ens agrada la vostra proximitat amb la gent dels barris i pobles, reflexada en molts articles que publiqueu, també compartim la vostra decisió que sigui una publicació gratuïta, la seva pluralitat i molts aspectes que no em dubtat en copiar. De fet, pensem que projectes com el vostre o el nostre són bàsics per difondre les idees i lluites antiautoritàries. Front els Mass Media i la manipulació quotidiana, *El Pèsol Negre* significa una petita escletxa que trenca amb el pensament únic i exposa, de forma clara i contundent, una visió de la realitat contrària a qualsevol forma d'exploitació. I la recompensa de tot això es veu quan veus gent que s'interessa per les lluites existents a partir d'una eina de lluita com és el vostre periòdic. Número a número, dia a dia, setmana a setmana, mes a mes, any rera any, un gran esforç amb uns fruits difícils de veure molts cops, però que forma part de la vida de moltes persones que han llegit i llegeixen una publicació cabdal en les lluites anarquistes i antiautoritàries actuals. Deu anys del pèsol, esperem que siguin molts més...Salut i Anarquia!!!

Individualitats de l'Antisistema, periòdic anarquista de Barcelona i Rodalies.

PER MOLTS ANYS PESOLAIRES!

Felicitats per tots aquests anys que heu estat insistint i consolidant el projecte d'el pèsol negre, una publicació que diu les coses tal com són i tal com sonen, sense embuts i amb l'humor i la gràcia necessàries per poder suportar millor la merda que ens envolta i aprendre a donar-li la volta. Quan em va caure a les mans el primer pèsol -segurament un dimarts de l'any 2000 no sé què a l'Espai Obert, a Barcelona- vaig pensar: "Coi, està currat aquest diari!" i vaig començar a seguir-lo (una ràfega de vent berguedà ens el feia arribar Llobregat avall cada dos mesos, coses de la meteorologia!). Suposo que ara que participo en un projecte de comunicació com la Directa que, tot i les diferències (de forma i de fons), comparteix la voluntat contrainformativa, analítica i de resistència del pèsol (tot i que no tant la lúdico-satírica, que és la que fa -entre altres coses- que m'agradi tant) valoro una mica més l'esforç i la importància de tirar endavant projectes d'aquesta mena. Deu anys, gent! Deu anys posant el dit a la llaga, informant i oferint una visió diferent del que passa a les vostres comarques i més enllà. Deu anys analitzant críticament la història d'avui i d'ahir, mostrant la lluita i l'acció antipatriarcal, repassant l'actualitat política d'aquí i d'arreu, qüestionant i cagant-se en el desordre establert, el cinisme cívica, la política penitenciària, el feixisme, la repressió i els mecanismes de control social, etc... I deu anys donant suport a l'okupació, la defensa del territori, la solidaritat entre els pobles, la cultura popular...

Bé, ara penso que potser m'he passat amb els elogis... si no fos que parlo del pèsol semblaria un panegíric -posem per cas- a Sant Antoni de Pàdua o a la Verge Santa del Roser... les berguedanes ja sabeu qui són... Ànims Pubilles, que hi ha molta feina per fer!! Apa, doncs, salut i per molts pèsols!!

Laia de la Directa

Des de l'altra banda del Llobregat, una forta abraçada per la nostra germana llibertària. La redacció de la revista precària de la vila d'Esplugues de Llobregat, *EntreBastidors*, us felicitem en aquest desè aniversari de comunicació popular i rebel·lia. Vist com està el pati és motiu d'alegria que un projecte autònom i autogestionat com el vostre faci 10 anys amb tant bona cara (nosaltres també voldríem i ja només ens en falten 5). Diem això perquè estem una mica cansades de sentir que la contrainformació és tan important en el camí de la construcció d'una altra societat i la gent s'emociona més quan surt una foto de la seva moguda a *El Punt* que pel treball continu de difusió amb els nostres propis mitjans. Perquè no és fàcil sostenir una revista (temps, diners, treball, recursos, informació, distribució, periodicitat, etc.) sense comptar amb un veritable suport mutu i solidaritat de la resta de moviments i col·lectius que estem a la suposada mateixa banda de la barricada. Hem de saber aprofitar més i millor els nostres canals de difusió. Per això fer 10 anys és sinònim d'esforç i feina ben feta. *El Pèsol Negre* s'ho ha currat i ha aconseguit una bona repercussió als municipis de l'Alt Llobregat i Cardener.

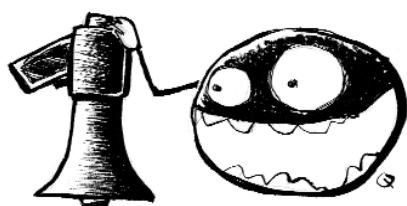
Com no, les garrotades ens continuen caient a qui diem les coses pel seu nom. La nostra revista té una querella per calumnies per denunciar les agressions d'un policia local (núm. 347, no us oblideu). Vosaltres no sou cap excepció i a sobre us heu de veure les cares amb els guais del Berguedà i amb qui aprova hipòcritament Ordenances Cíviques a les que abans s'hi oposava.

Ja sabeu que el primer mitjà de comunicació alternatiu és el safareig popular i les pintades al carrer. No us oblideu d'això, i tampoc de l'ortografia, que després els vermells us faran un complot i quedaran amb la panxa ben plena. Abans d'acomiar-nos, no podem deixar de fer una crida a les Pubilles de Belzebú, doncs intuïm que llegeixen el Pèsol religiosament... Demanem la vostra reactivació (sigui la branca que sigui) i, si la clandestinitat al Berguedà no us deixa actuar, podeu canviar de comarca i ajudar-nos a aturar les màquines del pla Caufec.

Bé, i si al Pèsol us sobra alguna redactora o un maquetador, l'allotgem a Esplugues.

Salut, amor i resistència rànica

Entrebastidors

QUI ÉS QUI -SI U NO ÉS NINGÚ- AL 'CATALUNYA' DE LA CGT

El 22 de febrer de 1937, sortia el primer número del diari de la tarda *Catalunya*. Era la primera publicació orgànica de la CNT de Catalunya escrita únicament en català i des d'aleshores ha tingut vuit etapes plenament diferenciades, ja que la seva aparició ha estat sempre condicionada pels diversos moments de la Regional de Catalunya i Balears de la CNT primer i de la CGT de Catalunya després, de la qual n'és l'òrgan d'expressió, tal com posa a la seva capçalera.

El *Catalunya* actual es troba en el que anomenem "la segona part de la vuitena època". Aquesta segona part comença al número 36 amb una portada d'Azagra en què es llegeix "Catalunya anarcosindicalista" i respon a un projecte inconscient en aquell moment d'obertura i d'infectació tant de la revista com de l'organització que ja fa anys que dura. Fins aleshores sortia cada dos mesos, tenia dotze pàgines, imprès a una tinta amb l'afegit del roig a la portada, tirava 3.500 exemplars i parlava bàsicament de CGT, tot i que ja obria els ulls a l'exterior amb l'equip de la Lluïsa, la Maite, la Judith, el Dani, el Xavi i el Dídac (els dos darrers, supervivents d'aquella època en l'actual Col·lectiu). El *Catalunya* d'ara surt cada mes, té 28 pàgines, amb portada, contraportada i entrevista central a tot color, treu 10.000 exemplars al carrer i suposa una aposta decidida de l'organització pel periodisme sense complexos, sense voler ser només la revisteta interna de CGT o el pamflet per convèncer els convençuts, sinó molt més. *Catalunya*, a través de les diverses ponències aprovades per àmplies majories en els darrers congressos de la CGT del Principat, ha apostat per la interrelació amb el que hi ha fora de l'anarcosindicat, amb els moviments socials i amb molt més... i no té vergonya de dir-ho sinó tot el contrari.

El
"Catalunya"
es fa des del
Col·lectiu

Catalunya, del qual jo en sóc coordinador per decisió dels dos darrers congressos, un col·lectiu obert a qualsevol membre de CGT que hi vulgui formar part; i formar-ne part és decidir i, sobretot, treballar seguint la norma de "cadascú segons les seves possibilitats". Hi escriuen columnistes molt diversos, des d'historiadors com Joan Zambrana, Pepe Gutiérrez o Ferran Aisa, fins a militans de moviments socials com Pep Cara (el coneixeu?), Joni d'Hace Color, Carlus Jové o gent de l'Assemblea d'Insubmissos de Catalunya. En l'apartat d'economia i treball, hi fan columna l'Emili Cortavitarte, el Pepe Gutiérrez i el Vicent Martínez -hi trobem a faltar el Busqueta- i parla d'imatges i tele, el Josep Estivill. Les entrevistes se les reparteixen entre el Josep Garganté, la de Treball-Economia, i el Xavi Roijals, la gran interior; i fa sovint la contra i qualsevol cosa que faci falta i es necessiti el totterreny Pau Juvillà. A banda, permanentment hi ha la col·laboració de la Secretaria de Comunicació de la CGT, que coordina el Joan Rosich, i de sindicats i seccions sindicals de l'organització, cada cop més, així com d'afiliades i afiliats a títol personal i de forma puntual. Com a fotògrafs, permanentment tenim el Dídac Salau, que s'encarrega de la imatge de moltes portades, i la Mireia Bordonada, tot i que són col·laboradors assidus el Gabi de la Federació Local de Barcelona, l'Antonio Aranda del Baix Llobregat (també amb textos quan era secretari de Relació amb els Mitjans de Comunicació) i el Joan Ramon Ferrandis del Sindicat Federal Ferroviari. Per fer el *Catalunya*, resulta imprescindible la feina que fan el Mario López, muntador i creador de la maqueta, i el Ramon Aubà, que és qui fa els pdf i envia la revista

a la impremta cada mes. I il·lustren la revista els companys d'Àcido Crítico, a la pàgina 2.

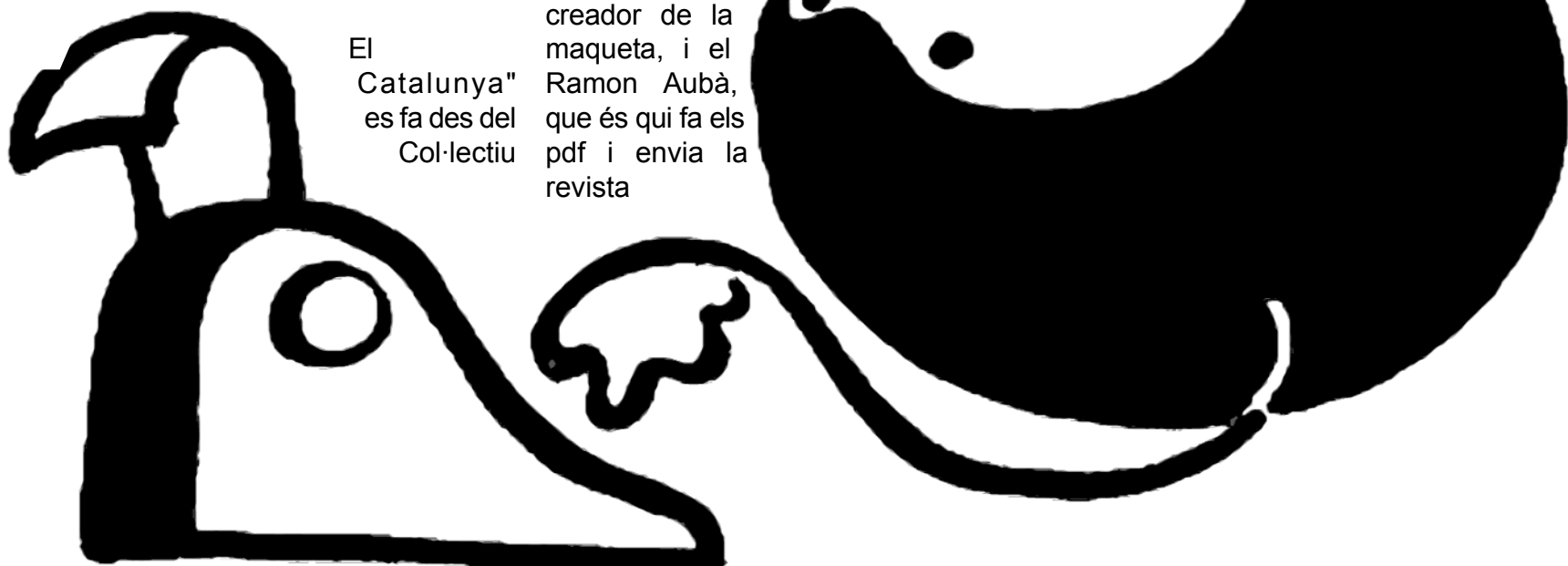
A banda de la publicació, com a Col·lectiu hem fet també traduccions de textos, cartells i llibres al català (les fan la Núria Rimbau i la Sílvia Lorente, bàsicament) i hem tret el llibre de Joan Peiró "Problemes sobre l'anarquisme i el sindicalisme" i un llibret publicat per Baladre contra la Constitució Europea.

El *Catalunya* té una versió digital que es pot consultar a www.revistacatalunya.cat, que porta el Josep Estivill, i té una relació directa amb la pàgina web de l'organització (www.cgtcatalunya.cat) que porta el membre del Col·lectiu i treballador incansable Jose Cabrejas, cos i ànima de l'internet cegetista a Catalunya. I tenim projectes grans i llargs d'explicar en aplicació dels acords del darrer congrés de la CGT, però ja en parlarem un altre dia.

I per acabar, com que també estem de celebració, volem felicitar el *Pèsol* per la part que li toca i recordar-li que esperem el seu article per al nostre número 100, que arribarà al mes de setembre.

Jordi Martí Font

(<http://blocs.mesvilaweb.cat/bloc/view/id/2639>)

Juan Sorroche en vaga de fam

Itàlia, març de 2008

Juan Sorroche

Hola a tothos os escibo desde la càrcel de Poggioreale (Napoles) desde el modulo llamado Venecia EIV (Elevato Indice di Vigilanza) os escribo por informaros de qué el lunes 14/04/08 empezaré una huelga de hambre hasta que me parecerá apropiado. Las motivaciones principales son por dar soldiridad a Mauro,

compañero aquí encerrado con importantes problemas de salud y no le llevan en un lugar adecuado por recibir el tratamiento. Y también porque hace 2 meses que no me pasan las cartas escritas en castellano.

Como decía hace 2 meses que no me pasan el correo en castellano, tengo el correo intervenido y tiene que venir una traductora pero las motivaciones que me han dado son "nosotros la llamamos, pero si no viene...", el hecho es que hace un mes que hablo para resolver algo pero nada, y no me escribo con amigos y familiares, es la única manera que tengo por comunicar con ellos. Además existen unas pequeñas cosas en el módulo que cada

día hacen que el aislamiento se vuelva aún más aislamiento, el hecho es que este módulo EIV es muy restrictivo, practicamente es como el 41bis.

Lo que hay en el carrito de la comida es incomible (imaginad quien tiene algún tipo de patología y tiene que comer bien y no tiene dinero) y en el listado para la compra no hay muchas cosas (de hecho de todas las cárceles italianas que he visto ésta es la que tiene menos), cosas elementares como harina o pocas clases de verduras e imaginad la cualidad. Nos podemos duchar sólo 2 veces por semana, quien hace deporte o quien quiere ducharse otros días tiene que hacerlo en la celda pero en

algunas están en 3 presos y la cosa se vuelve ingestible. Sitios adecuados por hacer deportes no existen, como un gimnasio o un campo, en la sala por la socialidad no nos permiten ir así que sólo nos encontramos en 5 o 6 en las 2 horas de patio, un lugar pequeño y ruinoso.

Sé que hay personas en muchos sitios que están en aislamiento completo donde no existen módulos EIV, estos aislamientos están hechos para quebrar las personas, por esto esta huelga también es en contra de todo tipo de aislamiento (FIES, celdas F, 41bis, EIV y otros) y por la inmediata liberación de todos los presos que tienen enfermedad crónicas o terminales.

Quería mandar un saludo solidario a Diego, Marco, Rafa, Joaquin, Jose, Gabriel, Thomas, que han protestado contra estas cosas y tothos aquellxs que lo intentan desde fuera como desde dentro de las cárceles.

Un saludo para tothos aquellxs que me han sostenido y escrito desde España y no, y un saludo especial por Rafa "Jon Bala" (encerrado en Puerto III, España) Salud.

Un saludo punk-ningún lamento- a cabeza (cresta) alta- Desde la càrcel de Poggioreale.

Nova suspensió del macrojudici a 32 okupes de Terrassa

Terrassa, abril de 2008

SAT

Avui al matí les persones que van ser detingudes durant el desallotjament del casal okupat kork III i acusades d'usurpació, de desordres, d'atemptat a l'autoritat, de danys i d'una falta a l'ordre públic, i per les quals demanaven 5 anys de presó, s'han presentat al jutjat penal númeo 2 de Terrassa.

Degut, novament, a un error per part del jutjat, que ha fet que 2 persones no hagin estat citades i no hagin pogut compareixer, el judici s'ha hagut de suspendre. La nova data pel judici serà el proper mes d'octubre, el dies 6, 7, 8, 9, 14 i 15. Les concentracions previstes pels propers dies davant dels jutjats queden desconvocades. Igualment volem demanar la màxima atenció en les properes convocatòries davant l'actuació del paper de la jutgessa del jutjat penal 2 de terrassa. Aquesta "senyora" ha tingut en tot moment una actuació prepotent, agressiva i d'imposició contra diferents grups de persones durant la celebració del judici. Amb els advocats els ha amenaçat que el judici es faria "fos com fos" i que qui no portés toga "no entrarà al meu judici". A les persones concen-

trades a les portes dels jutjats els ha enviat als agents antiavalots, per tal de requisar el material i l'equip de música, impedit el dret a la llibertat d'expressió. L'actitud contra les encausades tampoc ha estat diferent, ha amenaçat amb empendre acusacions contra varis joves que han entrat al judici amb el puny enlaire, ha posat impediments perquè dues encausades, mares recentment, poguessin estar amb els seus fills.

Per aquests motius i altres, des de l'assemblea de detingudes del kork III i des de Solidaritat Antirepressiva de Terrassa, s'està preparant mesures a prendre per tal de denunciar aquesta actitud prepotent i provocadora de la jutgessa. Cal que estem atentes a noves convocatòries.

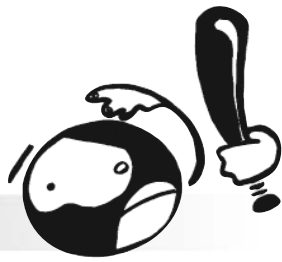
Igualment volem denunciar una vegada més aquesta farsa, que no és més que un judici polític contra no només les persones encausades, sinó contra tot el conjunt de moviments socials i persones que lluitem per acabar amb les injustícies i misèria que genera aquest sistema capitalista que sotmet les nostres vides. Avui hem aturat el judici, però hem de seguir lluitant perquè no es torni a realitzar mai més,

perquè s'aturi la repressió a la dissidència tan a Terrassa com a arreu.

Des de l'assemblea de detingudes del kork III i des de SAT també volem informar que una de les persones encausades pot ser que ingressi a presó per un altre judici. Parlem d'en Franki, el qual està condemnat a complir 2 anys i 8 mesos de presó acusat d'ultratges a Espanya, atemptat i desordres. El tribunal constitucional espanyol, després de dos anys d'haver presentat el recurs que aturava l'ingrés a presó, no se l'ha mirat i no l'ha admès. Per tant ens trobem de nou contra un imminent ingrés d'un company a presó per la seva manera de pensar i actuar. El primer acte de denuncia serà aquest dijous 24 d'abril a les set de la tarda davant l'ajuntament de Terrassa. S'està preparant una manifestació unitària pel di-ssabte 10 de maig a Barcelona que sortirà de la Plaça Universitat a les 18h. Us demanem la màxima difusió i implicació per tal d'evitar l'ingrés a presó del nostre company.

La repressió no és la solució!!!
Si ens toquen a una ens toquen a totes!!!
No ens fareu creure!!!

El web Berguedà Llibertari definitivament condemnat

Berga, març de 2008

www.berguedallibertari.org

Ha estat desestimat el recurs contra la sentència que condemnava al titular de la web Berguedà Llibertari (www.berguedallibertari.org) per una falta de consideració als agents de l'autoritat. Recordem que tot va començar quan en l'esmentada web va ser penjada la imatge que aquí us reproduïm, extreta d'un adhesiu. Una persona que va veure la web va penjar la mateixa imatge al seu fotolog, fet que va generar un debat

entre mossos i persones, el qual va acabar amb una denúncia al titular del fotolog, que va declarar haver pres la imatge del Berguedà Llibertari. Finalment, el titular del fotolog no va ser condemnat però sí el titular del Berguedà Llibertari. Més enllà de les irregularitats en el procés judicial, tant en la sentència basada en arguments de ciència ficció com en la pròpia resposta a l'apel·lació, considerem tot plegat un atac directe a la llibertat d'expressió.

▼ Enganxina per la qual va ser denunciat i condemnat el Berguedà Llibertari

Fes-te mosso d'esquadra

▼ Façana del ZTA Banzai amenaçat de desallotjament

ZTA Banzai en perill de desallotjament

Manresa, abril de 2008

Banzai el zoo

Després de poc més d'un any d'okupació del ZTA Banzai, els tentacles d'EMY inmobiliarias, que ostenta el títol de propietat de l'immoble, ens han portat a comparèixer davant d'un jutge. Emy inmobiliarias, amb seu al carrer Indústria de Barcelona, va comprar l'edifici ara fa un parell d'anys. El va comprar al senyor Torres, el propietari de sempre, per el módic preu de 600.000 euros, amb la intenció d'enderrocar-la i suposadament construir-hi a sobre.

Fins ara hi havia en curs un procés penal, on s'acusava a 4 persones d'usurpació. Fa poc però, una agent judicial va penjar a la porta de l'edifici una notificació a los ignorados ocupantes, dos dels quals es van presentar a jutjats per rebre la citació per un judici civil el dia 8 d'abril.

Dues de les usuàries de l'espai es van presentar a jutjats demanant com ho havien de fer per aconseguir advocat d'ofici,

ja que a l'expedient judicial que els havien entregat deia, molt clar, que havien d'anar a judici amb un advocat.

El jutge, però, va dir: "ésta estrategia para retardar el juicio esta muy bien, yo habría hecho lo mismo en vuestro lugar, pero hoy no cuela!".

I amb gran perplexitat de les demandades, es va "celebrar" un judici de 10 minuts, on elles estaven sense cap possibilitat de defensa.

EMY inmobiliarias va presentar el títol de propietat i, entre d'altres coses, va demanar insistentment que el dia que el secretari judicial anés a notificar la sentència, anés acompanyat de les forces de l'ordre i d'un equip de zootècnics per controlar les hordes d'animals que, segons ella, hi ha dins l'immoble.

Un pur tràmit on no es va poder obrir boca i tot estava decidit i molt clar.

I, així estan les coses, en uns dies arribarà la sentència i es fixarà una data pel desallotjament.

Mentrestant, el col·lectiu d'okupants del banzai continua amb ganes de fer trontollar l'ordre establert de les coses, d'atacar i criticar les arrels de la injustícia social, que són els pilars del capitalisme.

Per això us convidem a participar en els propers actes que tindran lloc en aquest espai alliberat i a crear molts altres espais de lluita i crítica al sistema.

Com que no es va anar amb advocats d'ofici els acusats no tenien dret a la justícia gratuïta. Això significa ni més nimenys que s'han de pagar les costes del judici que ascendeixen a la bonica xifra de 4000 euros.

Aquest dilluns 28 s'ha d'anar a buscar la sentència i la data del desallotjament.

El 10 de maig es farà una festa al Banzai per fer calers pels gastos judicials.

En desallotjarem un i n'ocuparem deu!!!!!!!!!!!!!!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difusor de les idees
anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos
esquerre.
Berga.

Ateneu columna
terra i llibertat

DISTRI DE MATERIAL ALTERNATIU
LLIBRERIA I ARXIU HISTÒRIC
C./ DEL BALÇ, 4. BERGA

**Centre
d'Estudis
Josep
Ester i
Borràs**

ANARCO-TERRITÒRIS
revista de pensament territorial

geografia anarquista i situacionista
urbanisme anarquista
antropologia radical
ecologia social
i altres dissidències...

A la conquesta del Nord d'Àfrica

Cambra de Comerç de Manresa llança una expedició inversora a Egipte i Líbia

Manresa, abril de 2008

L'espurna

A la conquesta del Nord d'Àfrica a finals de febrer la Cambra de Comerç de Manresa, juntament amb la de Barcelona, va organitzar una "missió comercial" a dos dels països del Nord d'Àfrica, Egipte i Líbia. Una quinzena d'empreses van participar d'aquella "expedició", la qual s'ha saldat amb prop de 140 contractes empresarials (una vuitantena a Egipte i prop de seixanta a Líbia), que han estat valorats des de la Cambra "de forma molt positiva". S'han mantingut contactes institucionals amb l'Egyptian Businessmen's Association, les oficines del Copca a Egipte i també amb diverses consultores privades que treballen al país. També a Egipte, els responsables de les Cambres van reunir-se amb el Ready Made Garment Export Council, un organisme de promoció de les exportacions tèxtils, una de les principals indústries manufactureres del país. Pel que fa a Líbia, es va mantenir una trobada amb la Federació de Cambres de Comerç de Líbia.

Les empreses que van participar en aquesta "missió" provenen de diversos sectors com el farmacèutic, la cosmètica, les enginyeries o les noves tecnologies.

El perquè de la implantació d'empreses catalanes al Nord d'Àfrica s'ha justificat des de les Cambres de Comerç i des de les institucions com "una àrea natural d'expansió econòmica de les empreses del

nostre país". Una justificació totalment tendenciosa i que té molt a veure amb la globalització neoliberal i l'imperialisme econòmic del segle XXI. L'atractiu econòmic dels dos països respon a les facilitats per aconseguir bons resultats econòmics, a base de l'exploació laboral i les flexibles polítiques fiscals d'ambdós països.

Interessos a Egipte

A Egipte, des de l'any 2002, s'ha creat una llei sobre Zones Econòmiques Especials (ZEE) que estableix les bases legals per l'establiment de zones franques orientades a l'exportació. Les empreses inversores recentment establertes en aquestes zones estan exemptes de complir amb les clàusules legals relatives a la sindicalització, privant a les treballadores el dret a establir comitès sindicals. A més, en aquestes zones, els incentius

més sucusos des del punt de vista empresarial per a les inversions són: l'exempció il·limitada del impost sobre beneficis, l'exempció de l'impost de duana per a tot tipus d'importacions o un irrisori impost de l'1% sobre el valor dels béns comercials. Els incentius per a inversions en la resta del país són molt menys atractius que en les ZEE, però tot i així, molt més interessants des del punt de vista especulatiu que a Catalunya, un impost sobre el benefici màxim d'un 20%, un aranzel únic del 5% per a les importacions de maquinària i equips, dret a la repatriació del 100% dels beneficis nets estrangers, l'exempció de les tarifes de notificació i incorporació de les empreses o l'exempció de taxes de registre i notificació, en el cas de la compra de terrenys per a companyies estrangeres.

Evidentment, en el terreny laboral les empreses foranes

també troben altres tipus de beneficis. La setmana laboral legal és de 48 hores amb 21 dies de vacances per any treballat. Els sous són molt baixos i està prohibit el dret a vaga. La negociació col·lectiva està estrictament restringida.

Segons han denunciat diverses fons sindicals internacionals, en la ZEE "Dècima ciutat de Ramadam", la major part de les treballadores es veuen obligades a firmar cartes de dimissió en el moment de ser contractades, possibilitant així que l'empresa pugui acomiadar-les quan ella vulgui. Les condicions són pèssimes (llargues jornades, ínfims salaris, insuficients normes de seguretat,...) i els i les activistes sindicals no poden fer res, ja que són perseguides.

Interessos a Líbia

La inversió de les empreses de l'estat espanyol a aquest país

són inferiors que a Egipte, tot i que amb l'aixecament de les sancions internacionals a Líbia i els ingressos procedents del petroli han provocat una onada de creixement en els darrers anys. La inversió més important en aquell país és la realitzada per Repsol YPF i és comptabilitzada des de les seves filials a Holanda i Suïssa. Darrerament, trobem els sectors automobilístic, químic, agroindústria, infraestructures i logística, indústria de la construcció i mecànica, productes semi-industrials o el sector de l'oci, entre d'altres.

Els avantatges fiscals que obtenen les empreses estrangeres són similars a les d'Egipte. En el terreny sindical està prohibit el dret a vaga, no hi ha llibertat sindical i no hi ha negociació col·lectiva. La jornada laboral legal és de 48 hores setmanals i el salari mínim interprofessional és inferior als 100 euros.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

**SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS
DIVERSES
SALLENT**

C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724

CGT

girasol
recursos en energies renovables

INSTAL·LACIONS, PROJECTES, FORMACIÓ

www.girasol.cat
660385344-629764829

Bar la Plaça
Plaça Major, 6
Gósol
Telf: 973 37 01 89

gosul@hotmail.com

LIBRERIA QUATRE CANTONS
Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax (93) 821 2948-4cantons@correu.vilaweb.com

Sobirania energètica i alimentària per l'autogestió a Itapeva

Manresa, març de 2008

Justos Moliner

Al sud de l'estat de Sao Paulo a (Brasil) hi ha un llogaret que resisteix a viva veu al domini de les multinacionals. Estan teixint un arxipielag d'autogestió per tenir totes les necessitats cobertes sense dependre ni del capital estranger que des de segles usurpen com voltors tots el qu'els hi pugui aportar beneficis, ni dels terratinents locals que des de segles estan assentats en poltrones gràcies a estrangular les classes populars.

Aquest llogaret es diu Agrovila, és un conjunt de sis assenta-

ments de l'MST (Moviment dels treballadors Sense Terra) situats a prop d'Itapeva. Fa vint anys van ocupar les terres propietat d'una empresa holandesa i des d'aleshores lluiten, creen i teixeixen realitats de contrapoder.

► **El segon objectiu és donar les eines a aquestes mateixes persones per ser autosuficients energèticament sense haver de dependre de recursos fòssils que gestiona el gran capital**

Un dels fronts que aquí volem destacar és el concepte de sobirania alimentària i energètica que s'està treballant sobre-

tot a l'escola d'Agroecologia Laudenor da Souza. Aquesta escola, gestionada per membres de l'MST, té dos objectius principals; el primer: donar les eines a totes les camperoles i camperols per poder cultivar la terra i per tant alimentar-se amb els recursos que es tinguin a l'abast, sense haver de dependre ni de petroli (per la maquinària), ni de pesticides ni fertilitzants (també derivats del petroli). Això ho aconsegueixen cultivant seguint criteris d'agricultura ecològica, evitant d'incorporar a la terra productes tòxics. Un dels seus cultius és el girasol, a partir llavors del qual produeixen oli per fer anar els tractors. D'aquesta manera tanquen un cicle de producció en el propi assentament, sense generar

▼ Habitants de l'assentament del MST Agrovila

residus i sense haver de dependre de la indústria petrolífera, ni de les multinacionals que estrangulen als pagesos a base de transgènics, patents de llavors, pesticides, i altres agrotòxics que les acompanyen.

► **Fa vint anys van ocupar les terres propietat d'una empresa holandesa i des d'aleshores lluiten, creen i teixeixen realitats de contrapoder.**

El segon objectiu és donar les eines a aquestes mateixes persones per ser autosuficients energèticament sense haver de dependre de recursos fòssils que gestiona el gran capital, sinó recursos renovables que tenen al seu abast. Escalfar l'aigua amb energia solar tèrmica i substituir les resistències elèctriques que tenen a les carxofes de les dutxes, produir biogàs per les cuines a partir dels excrements animals i humans, produir electricitat amb panells fotovoltaics o amb petits aerogeneradors que a l'escola mateix es construeixen, bombejar aigua pel consum

humà i pels horts amb aerogeneradors també autoconstruïts, etc. Tot això amb tecnologia senzilla que es pugui desenvolupar sense necessitat de grans infraestructures.

Com aconseguir-ho? Per la banda dels cursos d'agroecologia l'escola Laudenor da Souza està realitzant l'equivalent d'un mòdul de grau mitjà regulat per l'estat. Per la banda de la sobirania energètica han començat una sèrie de cursos, monogràfics per cada una de les diferents aplicacions, subvencionat per ajuda internacional (en aquest cas pel Grup de Cooperació Ampus Terrassa i La Viola). En aquests cursos (amb durada de dos mesos aproximadament) hi assisteixen persones de diferents regions de l'MST de tot l'estat de Sao Paulo, es formen aquestes persones amb l'objectiu que quan tornin als seus assentaments siguin multiplicadors/es i per tant que es generi una xarxa que s'escampi per tot el territori garantint la independència de les multinacionals i l'autogestió.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR ginesta
pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

Cannatura
GROW SHOP
Articles pel cultiu.
Interior i exterior.
Llavors, cactus.
Llibres, revistes, manuals.
Parafèrnia.
Ropa i cosmètics de canem.
www.cannashop.com
c. talamanca, 15. 08240 manresa. tel. 938.751.861
e-mail: decanasa@mxmail.com

BAR DEL MERCAT
c./ Mossèn Huch, 11
(Mercat Municipal) Berga
Tel. 938221334
-Tapes variades, esmorzars, entrepans freds i calents, suc natural i gran assortit de tes aromàtics-

LA GRANJA
plaça maragall, 7

▼ Estat actual de la presó dels Lladoners al Bages

La presó dels Lladoners entrarà en funcionament a finals d'any

Manresa, abril de 2008

L'espurna

La presó del Bages, situada al terreny dels Lladoners al terme municipal de Sant Joan de Vilatorrada, entrarà en funcionament a l'octubre d'aquest any, segons dades del Departament de Justícia. El projecte està pressupostat amb 72 milions d'euros i distribuït en 8 mòduls de 64 cel·les. La presó inclou un mòdul d'ingressos provisionals de 25 cel·les i Departament Especial de Règim Tancat de 32 cel·les individuals. La capacitat màxima és de 750 places per homes adults penats. El Departament de Justícia ha posat en oferta pública 372 places de funcionaris destinades a dues de les presons del Pla Director d'Equipament Penitenciari, que entraran en funcionament

aquest any: CP Lladoners i CP Joves Quatre Camins. Aquestes places s'augmentaran en 409, ja que el departament preveu el llançament de 37 places més.

▲ **El projecte està pressupostat amb 72 milions d'euros i distribuït en 8 mòduls de 64 cel·les. La presó inclou un mòdul d'ingressos provisionals de 25 cel·les i Departament Especial de Règim Tancat de 32 cel·les individuals.**

La construcció de la presó es va dur a terme per l'empresa Ferroviària, entre d'altres coses responsable del projecte especulatiu del 22 @ del barri de Poble Nou de Barcelona i la construcció de diversos trams del Tren d'Alta Velocitat (mirar El Pèsol Negre n°28).

La presó ocuparà una superfície de 9 hectàrees d'un total de 15 adquirides per la Generalitat. Una adquisició polèmica, ja que com va apuntar la Plataforma Respectem el Pla de Bages, l'any 2004, la compra-venda de les finques que componen el terreny de la presó van estar realitzades amb finalitats especulatives. Ricard Torras, director d'Activitats i Territori S.A. i president de l'empresa de capital públic i privat (l'ajuntament de Manresa i Caixa Manresa) Projectes Territorials del Bages (PTB), va comprar les tres finques per 1,3 milions d'euros i en poc temps (dos de les últimes finques en un marge dos mesos) les va vendre a l'Institut Català del Sòl per 5,2 milions d'euros. O sigui, un benefici net de 3.932.166,24 milions d'euros. Aquest senyor, el qual va obtenir informació privilegiada

entorn a les intencions de la Generalitat per situar una presó a la Catalunya Central gràcies a la seva activitat en una empresa semi pública, només va pagar la seva activitat especuladora dimitint de la presidència de PTB.

▲ **Ricard Torras, director d'Activitats i Territori S.A. i president de l'empresa de capital públic i privat (l'ajuntament de Manresa i Caixa Manresa) Projectes Territorials del Bages (PTB) va comprar les tres finques per 1,3 milions d'euros i les va vendre a l'Institut Català del Sòl per 5,2 milions**

L'alcalde de Manresa d'aquell temps, Jordi Valls, poc després que es destapés el cas va agrair

la feina de Torras al capdavant de PTB (29/1/2004 Regió 7).

La presó, però, comporta altres problemes urbanístics. Com senyala la Plataforma, els terrenys dels Lladoners es situen al costat de les Torres de Bages, dins del Pla de Bages, que gaudeix d'una reserva estratègica de sòl lliure d'edificació per la riquesa natural, socioambiental i paisatgística de la zona. De fet, la Generalitat ja va desestimar una de les primeres finques adquirides que es situaven a les Torres de Bages sota arguments de preservació. Tot i que la presó ja està quasi acabada, s'està cursant al TSJC el contenciós presentat per la Plataforma que resoldrà, entre d'altres coses, la qualificació dels terrenys i l'ajustament a les normatives vigents.

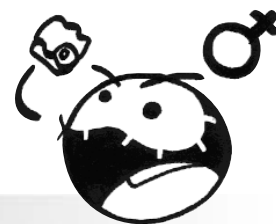
les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Circ musical deambulant
Contacte: 692 76 22 19.

Productes ecològics, artesans i autòctons. Al Mercat Municipal de Berga.
691692245

És hora de passar de la nàusea al vòmit

Març de 2008

La xarxa

Ens representem a nosaltres mateixes. No som avantguarda de res i vivim en plena intensitat els nostres desitjos i passions, així com també les nostres contradiccions. I tal com, suposadament altres també ho fan, vivim en tensió permanent amb allò existent tant amb allò individual com amb allò col·lectiu.

Desfermar la nostra ràbia és una possibilitat ara i aquí. Unir la nostra ràbia a la de les nostres iguals, és una necessitat que no podem obviar. És un atac més que mostra una pretensió destructiva a la totalitat, perquè l'objecte atacat és una excusa per qüestionar allò existent. Destruïm i creem simultàniament, cap a una ruptura i un atac al sistema, des d'on es construeixen situacions reals d'antiautoritarisme. És una necessitat creada durant el transcurs de la lluita, sorgida de la dinàmica de l'enfrontament; no separada del projecte d'alliberament global sinó amb pretensions de fusionar-se fluidament amb altres lluites i conflictes, ja que evidentment responen a la mateixa raó de ser. Per si algunes necessiten d'etiquetes per tal de situar aquests arguments, som individualitats actives políticament que responen a les crítiques fetes darre-rament i en la tònica de sempre. Una tònica que desacredita, jutja de contrarevolucionària, qüestiona i mufa més a nivell personal que amb arguments polítics. Ens referim a diversos textos, comentaris, zines, rumors i foros varis, anònims i desconnectats de la realitat que practiquem com a dones i lesbianes dins i amb els nostres grups i accions. L'estratègia que lliurement hem triat no respon a un individualisme extrem, deconstructivista i incapaç d'articular lluites. No demanem una cessió de poder ni un servei concret insatisfet. És més, no demanem res, no reivindicuem res, prenem i ocupem un posicionament i una pràctica política. L'anarquia és més una manera de ser que un discurs teòric, un compromís existencial on la pràctica quotidiana pren el compromís real més enllà de les paraules i dels debats estrictament conceptuals. Qui

no pensa que el sabotatge d'aquest món no comença per la ruptura amb els rols que ens imposa el sistema? Pel sabotatge de la nostra mort en vida i per la negació del paper que ens assignen i dissenyen? Qui no recorda la cita de la IS: "La nostra època no necessita escriure consignes polítiques sinó executar-les"? I doncs, perquè no començar a viure en coherència amb tots aquests ideals tan propugnats? Per què no començar amb una dosi necessària d'autocrítica individual i col·lectiva i començar a adoptar posicionaments, fugint de la hipocresia que ens porten certs discursos suposadament assolits? No volem gestionar cap tipus de relacions de poder sinó trencar amb aquestes. Entenem que avui el conflicte és global, certament aquest no es soluciona amb lluites parcials, sinó amb una lluita integral i de rebuig en bloc a aquesta societat. Però també som conscients que no totes vivim els processos d'exclusió homogèniament. Ens agradi o no hi ha qui ocupa situacions de privilegi segons la seva condició, ja sigui de sexe-gènere, ètnia, classe, ... Per la qual cosa no els enfrontarem de la mateixa manera encara que suposadament sí amb el mateix objectiu. I és que l'experiència personal, al viure en primera persona la necessitat de confrontació és el que ens porta a una pràctica política real, feta des del ventre i no des de la militància. Lluny de seguir cap directriu, vingui d'on vingui. Així doncs, especialització o estratègia? Caminem dia a dia cap a la recerca de la llibertat, sense entendre la nostra posició com a víctimes que volem assolir beneficis parcials destinats al "ser dona". Utilitzem una estratègia que en sí mateixa ja suposa una ruptura i un atac al sistema. Articular-nos entre dones, amb la difusió pública i l'acció directa, concebant la violència com a eina pròpia i vàlida (entre d'altres). Parlem d'un rupturisme que en la nostra pell es dóna quan abandonem la passivitat femenina i la posició d'espectadores del conegut sexe dèbil. Això implica per a nosaltres i pel nostre

entorn una ruptura.

Si el nostre desig és destruir tota dominació, més que moure'ns més enllà de tot el que ens reprimeix, creiem que cal anomenar-ho, senyalar-ho i localitzar-ho, ja que l'objectiu és arribar a superar totes les cares del poder, entre elles el patriarcat. Emfatitzem la part activa de cadascú i prenem el control de les nostres vides excloent també el delegar qual-sevol afer, així com el d'una ruptura amb el patriarcat. Des

Tallem nosaltres mateixes, fem-nos lliures

de l'empatia, l'afinitat i la concepció d'una responsabilitat individual i col·lectiva a l'hora d'exercir pràctiques anarquistes.

¿Cuántas veces habré escuchado la típica frase de "yo también soy feminista" o "yo ya me lo he currado"? ¡Es impresionante como nos pensamos que tenemos superado el patriarcado a nivel individual y colectivo! El discurso antisexista es otro parche más, otro panfleto aprendido, otra parte de la estética superficial que se adquiere dentro del rollito... Pero como en muchos otros temas, ¿realmente nos creemos que tenemos asumidos esos discursos? O, aún mejor, ¿realmente nos pensamos que los llevamos a la práctica? Las relaciones sexistas son otra

relación de poder más que reproducimos y invisibilizamos día a día entre nosotrxs, debajo este paraguas de discursos buenrollistas aparentemente superados. Nos cuesta o no queremos plantear este tipo de relaciones porque todxs estaríamos cuestionadxs y porque implican un curro interno que a muchxs les da palo llevar a cabo.

Hace unos cuantos meses que en Barcelona se están haciendo públicas agresiones que ha habido contra mujeres. El posicionamiento público de individualidades y colectivos respecto a estos sucesos ha sido bastante escaso, pese a las chapitas y discursos antisexistas que corren por ahí. Además de ser un terreno de arenas movedizas que implican curros personales y colectivos, se añade el tema de la privacidad y el amiguismo para evitar posicionamientos. Qué fácil es lavarse las manos para no posicionarse ante estas agresiones, apelando a que son cuestiones personales o qué fácil no tomar parte en el asunto porque resulta que aquel es tu amigo o es un tío muy activo políticamente (= a posición de poder). En Barcelona tenemos un par de ejemplos claros. Fernando Pan y Agua que goza de un círculo de amigos incondicionales que lo defiende hasta la ridiculez, o este personaje conocido como Gos que, gracias a su dedicación durante años a la militancia ha logrado que su caso sea invisibilizado en múltiples espacios y círculos. En fin, ese famoso "corramos un tupido velo" que siempre hay algo más urgente que hacer que ponernos a mirar que relaciones estamos creando entre nosotrxs.

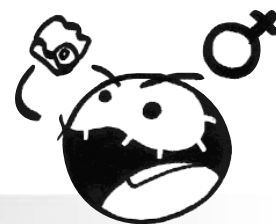
Entrando en un análisis superficial sobre las reacciones que generan las denuncias públicas de agresiones machistas, podríamos clasificar varias actitudes que toma la peña para escurrir el bulto. La relativista (seguro que no fue tan grave...), el cuestionamiento (¿pero iba borracha/drogada?), la de "no me mojo - no vaya a ser que me salpique" (¿cómo vamos a juzgar sin conocer la

verdad absoluta?) y la invisibilización (hacemos ver que no ha pasado nada y ya está). Pero no solo se generan cuestionamientos hacia la agredida sino hacia todx aquellx que actúe contra el agresor, preferentemente mujeres. Y si no, que alguien me explique porque se ha tachado de feminazis a algunas de las que han realizado acciones directas contra esos indeseables.

Y, ¿por qué se generan estas reacciones? Nosotras pensamos que esto solo es la punta visible del iceberg. Las agresiones generan habladurías por morbo, cotilleo y para darse importancia por poseer más información que otrxs. Habladurías en vez de posicionamientos claros y valientes, porque hay miedo. Miedo de reconocer las relaciones de poder que generamos y que nos tienen atrapadxs en un mecanismo social en el que actuamos por inercia y no según nuestras convicciones (si es que las tenemos...). Miedo a mancillar la imagen pública de alguien por si mañana me toca a mí. Miedo a afrontar un proceso de autocrítica, es menos doloroso caer en la crítica fácil...

Pero somos muchas las que estamos hartas de esta situación. Las que exigimos un posicionamiento público contra las agresiones y que se asuman colectivamente. Estamos hartas de que el machismo sea un tema de segunda que se deja para el final porque no es tan urgente. Para nosotras lo es. Esto es la guerra contra el patriarcado y, o te lo curras y te posicionas, o estás contra nosotras. Y ya no vale el "¿pero como lo hacemos?". No somos madres, no somos pedagogas. Hay muchos textos escritos, mucho curro que se ha hecho y se está haciendo respecto al tema. Do it yourself, autogestiónate tú y aquellxs que te rodean, currátele. Es el momento de pasar de las palabras a las acciones.

Somos muchas y estamos cabreadas!

Carta oberta a totes les persones interesades

Barcelona, març de 2007

Machitos go home

Aquest text neix de la necessitat d'aclarir uns fets, per tal de posar cadascú al seu lloc i desemmascarar aquelles persones que entre nosaltres i sota una falsa aparença "alternativa i/o crítica" perpetuen el patriarcat i les relacions de dominància. És també un objectiu, afegir-me a les veus que reclamen actuar amb fermesa contra la violència patriarcal fora i també dins dels col·lectius i espais dels quals formem part.

El passat mes de gener vaig assistir a una festa a Mataró, al Centre Social Okupat La Fibrà. En arribar, em vaig trobar amb unes companyes que anaven amb un noi que jo no coneixia del Centre Social Bahia, de Sants. Jo formo part de l'Assemblea de Can Vies i les companyes van aprofitar l'avinentesa per a presentar-nos.

El noi, Diego, en assabentar-se del col·lectiu del qual formo part va mostrar-se despreciatiu cap a mi i cap al projecte. Sorpresa per la seva reacció li vaig plantejar que no era el lloc ni el

moment de parlar dels motius de la seva actitud. A partir d'aleshores va començar a mostrar una actitud agressiva, assetjant-me, i dient-me: "te quiero follar, te quiero follar".

Mentre ballava amb un grup de persones, en Diego se'm va acostar. En adonar-se que entre les persones

amb les qui ballava hi havia un amic, es va posar enmig de totes nosaltres. En tot moment li va estar donant l'esquena de manera que amb el seu cos impedia que ell em veiés, quedant així aïllada. Mentre feia això, en Diego, li anava llançant mirades ame-

ses com: "Era una venganza contra Can Vies". Jo li vaig respondre que si això era així, si el tipus de relació sexual del que em parlava a la festa era una violació. Ell em va respondre "que sí, algo por el estilo". En Diego es va definir com un "cabrón", justificant orgullosament aquesta actitud per la seva herència cultural argentina (sic).

Davant la gravetat dels fets, vaig explicar a la assemblea de Can Vies tot el que m'havia passat i vàrem decidir que era important posar-ho en coneixement de l'assemblea del Bahia.

naçadores. Veient que no tenia cap voluntat de deixar-me tranquil·la i que s'anava agreujant el seu assetjament, -va intentar fer-me dues llepades a la cara- vaig valorar les conseqüències de respondre-li de forma violenta; opció que vaig desestimar per trobar-me, com la major part de les persones de la festa, sota els efectes de les drogues. Un company va anar a parlar amb el grup de persones que l'acompanyaven per tal que no deixessin que se'ns acostés si no volien que es liés...

Dies més tard, vaig decidir anar-lo a buscar amb la voluntat de fer-li saber com m'havia tractat i la intenció que reflexionés sobre la forma de relacionar-se amb les dones. No només no va acceptar cap de les crítiques sinó que va defensar la seva actitud, amb fra-

Les persones d'aquest col·lectiu, lluny d'alarmar-se pel succés, en tot moment van relativitzar tot el què he explicat. Van tractar els fets com un problema personal entre nosaltres dos, del qual elles no en tenien res a dir. Quan de nou -en Diego- va dir, davant totes les que érem allà, que tenia la fantasia de violar-me, van disculpar-lo dient que "era un buen chaval" o que "lo dice pero no lo va a hacer". Davant la impossibilitat d'arribar a cap entesa, els hi vàrem dir que volíem un posicionament col·lectiu davant del que havia passat. Van dir-nos que ens dirien quelcom el proper dilluns (a hores d'ara encara estem esperant algun posicionament).

El dissabte d'aquella mateixa setmana, l'Assemblea d'Okupes de Barcelona feia una festa al Bahia. Per tal de respectar el termini pel posicionament que se'ls hi havia demanat i que s'acabava el següent dilluns, l'Assemblea d'Okupes va posar com a única condició per celebrar-hi la festa, que Diego no hi fos. Van acceptar. Aquell dissab-

te, però en Diego va saltar-se l'acord i se'l va poder veure passejant amb actitud provocativa per la festa. Un grup de dones, van anar-lo a buscar per demanar-li explicacions, però abans que hi poguessin parlar va marxar al pis de dalt, a la zona de l'habitatge, on ell viu. El grup de dones va intentar accedir a l'habitatge però, diversos homes del Bahia, els ho van impedir insistint en que la qüestió era a nivell personal entre en Diego i jo. Tot i que les dones van plantejar que, en aquell moment, el problema era que no s'havia respectat l'acord pres amb l'Assemblea d'Okupes, no van accedir a deixar-les parlar amb en Diego, barrant-los el pas i rient-se d'elles.

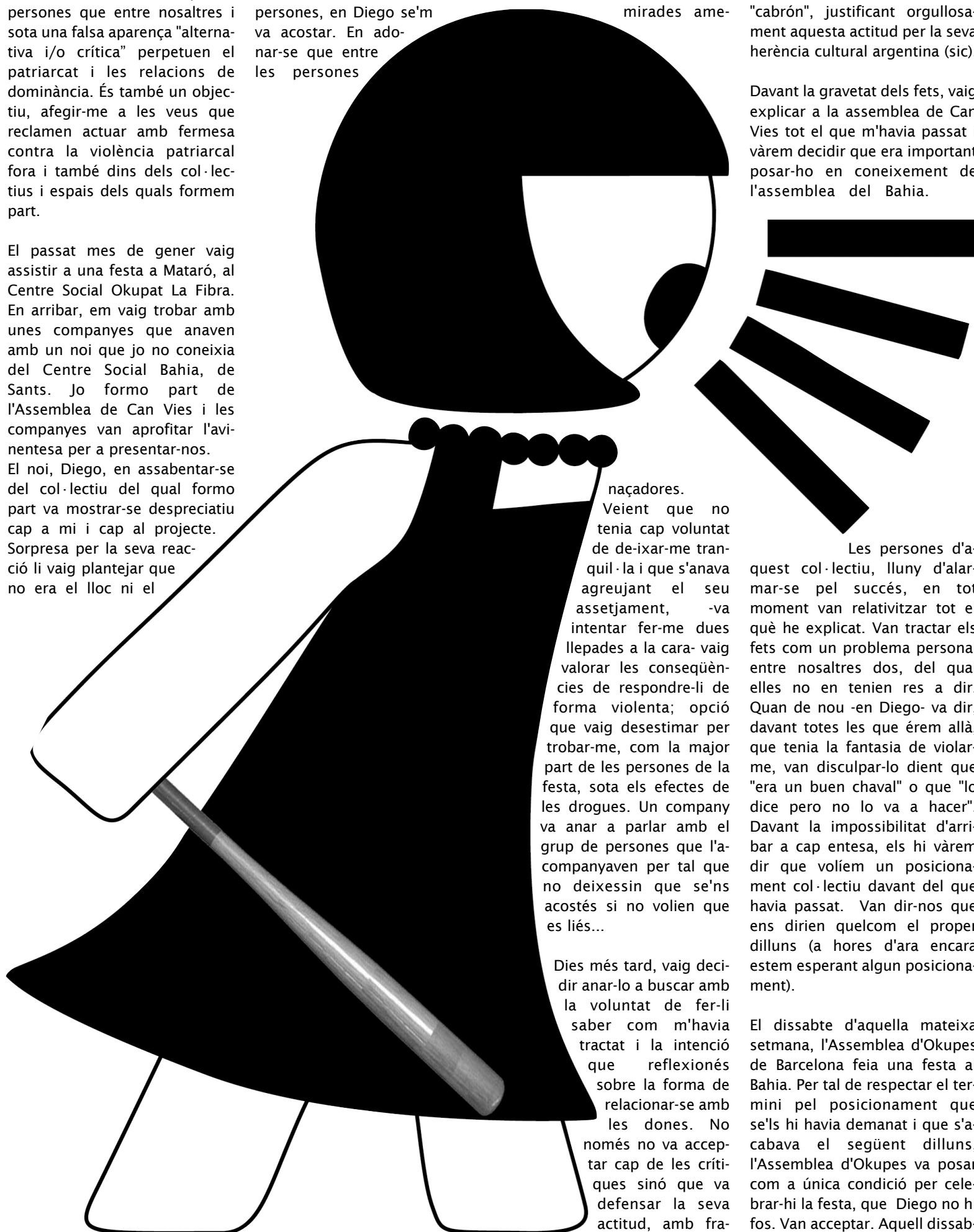
Els fets que he viscut i les conseqüències que han tingut, em demostren un cop més que no som immunes a la merda que ens envolta. Necessitem reflexionar sobre les relacions que construïm. Aquesta no és una qüestió privada, ja que som víctimes de l'educació o condicionaments del sistema patriarcal i nosaltres no en som immunes. Aquelles persones que usen l'àmbit privat per excusar i eludir afrontar actituds i pràctiques de les persones que tenen al seu voltant, contribueixen a perpetuar el model de relacions que se'ns imposa.

Que un espai llueixi una K, no té perquè indicar que de portes endins les relacions que s'hi desenvolupen, siguin diferents a les que ens trobem de portes enfora. El col·lectiu que okupa el Bahia ha demostrat que lluny de defensar relacions horitzontals, defensen i encobreixen assetjadors.

Des del Centre Social La Revoltosa cridaven, per mitjà d'un comunicat, a treballar aquestes qüestions; jo i l'Assemblea del Centre Social Can Vies també ho creïm necessari.

Contra el patriarcat, els seus defensors i els seus falsos crítics.

Aquest text està recolzat per l'Assemblea del Barri de Sants i l'Assemblea del Centre Social Autogestionat Can Vies.

ANNEX A "L'ALEGRE COLLA CÍVICA de MERDA"

SÓN TARONGES!

L' hora fosca i ni puta estrella a la ciutat.
La lluna és a pagès, sota un baladre.
En aquest país la llum es menja la llum
per tendència a la tendència
que tendeix a tendir a tendir...
Són taronges, no pomes d'or!
Eh! algú sap on hi ha una font?
Afila el cervell i a veure què passa, ens dius.
Quasi un tall i se us esmola el pensament
que us ix, fosc, enmig de tanta llum,
de poca llum, de massa llum,
en forma de ferida, de tall prim.
També sembla un fil de lluna,
és el fel de l'univers.
L'encanteri de la rima.
També els inferns tenen molt fred.
És terrible la bellesa.

BlanCalluM

Ens ha deixat Ramon Cunill Armengol

Berga, abril de 2008

Pep i Tu

El passat mes de febrer ens va deixar Ramon Cunill Armengol, miner i masover berguedà que al pèsol negre número 35 ens explicava de manera clara i valenta una història del grup del guerriller Massana i d'alguns propietaris d'alguna masia. Ànims a la família i que la terra et sigui lleu company!

Historia de un incendio

Servando Rocha

Editorial Falguera (2006) [original 1975]

Sallent, abril de 2008

E.

Individuos, grupos, publicaciones, organizaciones y movimientos que llevaron ese significado de ruptura frontal y de revolución tomando como punto de partida la cultura o el arte"

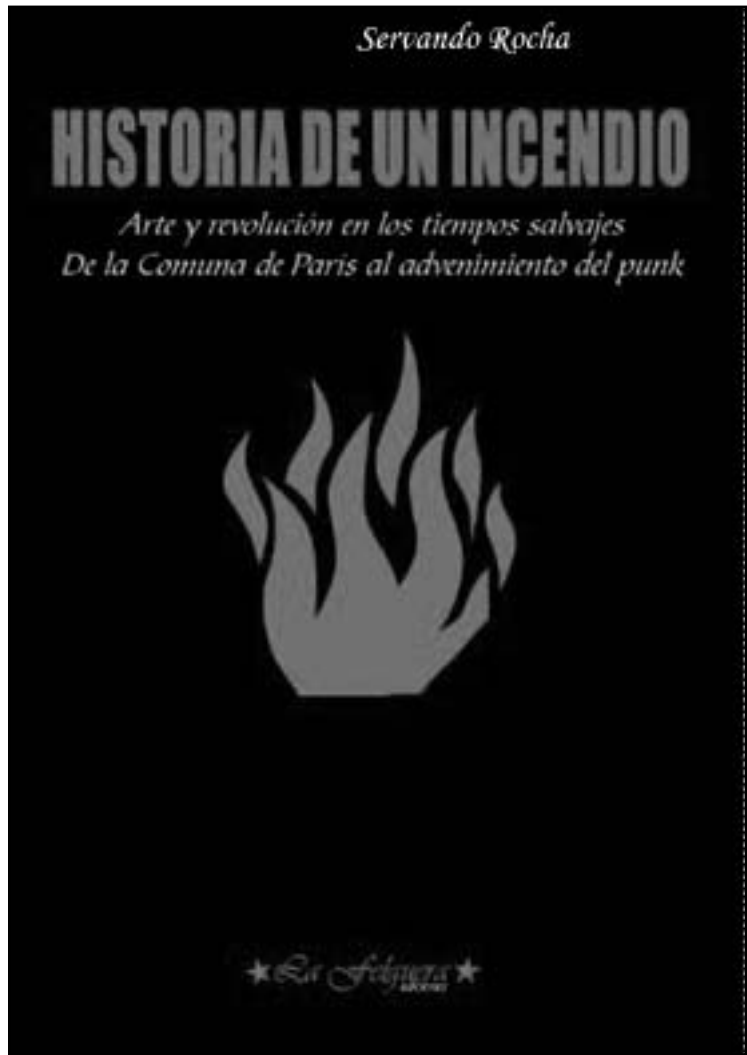
L'autor, Servando Rocha, ens endinsa des de la primera pàgina en un relat apassionat i vibrant sobre l'art i la subversió als segles XIX i XX. Des de la comuna de París (1871) fins al sorgiment del punk (1977), passant per moviments aparentment tan distants com romàntics, futuristes, lletristes, surrealistes, dadaistes, situacionistes, Motherfuckers, el moviment negre o el maig del 68.

Conspiracions que sorgeixen i s'entrelliguen des de la penombra. Enemics de la normalitat del seu temps que han pretès trencar-la i superar-la... Que han alimentat l'incendi, format per focus dispersos, però vius, a cada lloc on hi havia persones disposades a proclamar alguna forma immediata de revolució. La màxima punk "do you it yourself" (fes-t'ho tu mateix) amb llocs, moments, noms i cognoms.

Escrit en forma de caos intencionat d'històries, anècdotes i moviments revolucionaris, segueix un difús ordre cronològic, marcat per salts en el temps i relacions entre els diferents "incendis" (seguint el símil deliberat del títol). Servando reconeix al pròleg no haver titulat els capítols en relació a cada història o moviment, expressament. El motiu és que qui el llegeixi, ho faci des del principi i no obtingui una visió parcial en voler consultar un moviment concret ja que, en realitat, la informació està dispersa al llarg del llibre. L'autor, pretén donar una visió més global i completa, així com concreta i vivencial de les diferents revoltes culturals, íntimament lligades, sinó per les formes, si pel fons radical i de canvi profund que pretenien totes (més explícitament o menys).

Amb tot, la barreja i els salts en el temps poden resultar confusos per situar concretament alguns moviments i entendre'ls en el seu context, però es teixeixen unes relacions molt interessants entre ells i ens serveix com a bon apropament a aquests. La immensa quantitat de dades, llocs, noms i cognoms i anècdotes, que també poden desorientar, reflexen històries concretes. Persones de carn i ossos que de forma directa i vivencial aporten espontaneïtat i agilitat a la "gran aventura" de la negació cultural a dins mateix de l'imperi.

Al llarg del llibre, grups com The Clash, Joe Hill, The Pop Group, The Monks, Sex Pistols, John Coltrane, MC5, Dead Kennedys, Crass, La Banda Traperera del Rio, Iggy Pop, Talking Heads, Wagner, Jefferson Airplane, The Who, Frank Zappa, etc,... Aporten la banda sonora, imprescindible i inevitable d'aquests moviments. En casos, bandes militants i barricades musicals. En d'altres, sense una politització explícita però motor de rebel·lia en èpoques de forta ebullició cultural i social. Reflexant somnis i construint realitats. Grans canvis i anhels a través de trencadores pràctiques artístiques radicals.

Rant

Chuck Palahniuk

Català: Empúries, 2007, Castellà: Mondadori, 2007

Manresa, abril de 2008

Hiram Gascoigne

Rant és la darrera novel·la de l'escriptor Chuck Palahniuk, conegut sobretot a partir de la versió cinematogràfica de la seva novel·la Club de lluita (llibre de 1996 i pel·lícula de 1999) i qualificat sovint d'"escriptor impactant" de "novel·les pertorbadores". Però això darrer només és cert des del punt de vista dels lectors més conservadors que, amb la voluntat de desprestigiar-lo, el rebutgen fins al punt de recórrer a exageracions (per exemple, que la seva lectura provoca desmaís i malsons). És la visió conservadora la que ha estat utilitzada per les editorials per a publicar els seus llibres, donat que l'escabrositat i la morbositat ven. És en aquest sentit que s'ha d'entendre el canvi del subtítol de Rant: en l'original anglès és An oral biography of Buster Casey ("Una biografia oral de Buster Casey"), mentre que en català i castellà s'ha publicat com La vida d'un assassí en sèrie i La vida de un asesino. Tergiversen força el sentit que vol donar Chuck Palahniuk a la vida del protagonista (Buster Casey, més conegut com Rant), a qui difícilment se'l pot etiquetar d'assassí (i menys en sèrie) d'acord al significat habitual d'aquest concepte.

Pel desenvolupament de la seva narració i per les situacions exposades, a Palahniuk se l'etiqueta també moltes vegades de nihilista; ell, pel contrari, es defineix com a romàntic (en el sentit polític, no en l'amorós). Ara bé, per la crítica social, cultural i política que plasma sempre en totes les seves novel·les se'l pot qualificar moltes vegades d'anarquista i, en aquest sentit, per exemple, Club de lluita ha estat classificada com una obra propera a l'anarco-primitivisme i el neo-ludisme. Però deixem de banda les etiquetes! Rant és una novel·la molt recomanable, escrita en forma d'entrevistes als coneguts de Buster Casey, amb algunes influències del ciberpunk, que desprèn un tot cínic i humorístic constant i amb un final força sorprenent i inesperat. Al llarg de la narració, com és habitual en Palahniuk, hi ha constants crítiques al sistema dominant, de les que en destaco tres i sobre les quals reflexiono a continuació. No són noves, però no per això deixa de ser interessant pensar-hi, sobretot en els àmbits i medis anarquistes.

Com en Club de lluita els protagonistes creen i participen en espais lliures i autònoms, els clubs de lluita en aquella i les party crashing (les "cochejuerga" en la traducció castellana) en aquesta. A Rant ambdós espais-temps són definits com a "liminoides" (un concepte creat per l'antropòleg Victor Turner que, dit de passada, fa un cameo en la novel·la): són espais-temps que trenquen amb la societat i el sistema dominant, que escapen al control de la societat del control, que són autònoms i lliures respecte a la societat, tot i que són creats i participats per individus de la mateixa societat que trenquen. Mentre que Turner va utilitzar el concepte per a criticar la pèrdua de valors i dels rituals d'introducció a la societat (com els batejos, casaments, les festes de graduació... els espais liminals), Palahniuk li dóna un sentit positiu i el reivindica com una forma d'expressió del descontentament. En aquest sentit, els espais liminoides equivalen a les zones temporalment autònomes (TAZ) de Hakim Bey i són similars a la construcció de situacions dels situacionistes.

Ara bé, la reflexió teòrica sobre els espais liminoides\TAZ que es pot fer a partir de Rant o bé del Club de lluita és lleugerament diferent. Palahniuk ha evolucionat i a Rant, en fa una observació important: si el sistema els permet i els accepta no és perquè no els

pugui eliminar o reprimir als seus participants (que ho fa), sinó perquè des de la seva pròpia concepció fan un servei al sistema. Els espais liminoides es creen moltes vegades com a resultat del descontentament i la ràbia dels oprimits, de manera que adquireixen la funció de ser vàlvules d'escap. Així, si bé a curt termini es trenca amb el sistema (i, com a molt, en alguna ocasió es critica i s'experimenta alguna nova pràctica social i organitzativa antiautoritària), a la llarga n'assegura la continuïtat. La mateixa definició ho deixa ben clar: trenquen, creen esclatxes temporalment de manera efímera i en llocs molt concrets, i no pas que destrueixen el sistema per permetre la construcció d'un de nou (d'acord a uns principis llibertaris). No són, com en forces ocasions es diu, la destrucció creativa de Bakunin.

En paral·lel, Palahniuk fa una crítica als espais-temps liminals (al marge de l'ús que en fa a la novel·la per explicar els viatges en el temps) en tant que són un mecanisme de control i domesticació de l'individu, molt potent per cert, exercit sobre aquest des de ben petit (a la família, a l'escola, a l'església, al treball...). Al llarg de la novel·la s'identifiquen dos espais-temps liminals bàsics: un de recompensa i un altre de càstig. En el cas concret de la seva aplicació en els infants, aquest mecanisme es materialitza, per exemple, en la Fada de les Dents (l'Angelet català) i el Para Noel pel que fa a la recompensa i en l'Home del sac (el Llop), pel càstig. És allò que se'ns diu de petits: "si et portes bé tindràs un regal i si no se t'endurà el llop".

L'escriptor mostra com aquest mecanisme és utilitzat no només per la societat en general, sinó també en els grups socials més petits, inclús aquells que trenquen amb la societat. D'aquesta manera posa de manifest la construcció d'uns espais-temps liminals a l'interior dels espais-temps liminoides. En el cas concret de Rant, el ritual d'iniciació per a les cochejuergas consisteix en pagar el dipòsit de combustible la primera vegada que s'hi participa. La recompensa d'això és l'acceptació dins al grup. Es tracta, per tant, de com es reproduïen els mecanismes autoritaris en el sí de grups teòricament anti-autoritaris. Espais liminals i liminoides són, per tant, elements contraris, però no del tot: els primers construeixen el sistema i els segons el trenquen, però no el destrueixen.

La tercera i darrera crítica a ressaltar és el domini de la societat de l'espectacle, de com es prefereixen les experiències simulades (els simulacres) a les viscudes real i directament. Mostra que les experiències reals són rebutjades precisament perquè són massa reals i en el moment menys esperat un pot morir (biològicament), cosa que no succeeix en les simulades. En front i en oposició a les experiències simulades, Palahniuk fa participar al seu protagonista en experiències que trenquen amb la societat de l'espectacle: des de l'organització d'un túnel del terror amb òrgans i sang d'animals de debò fins a la violència de les party crashing (o la violència i el dolor físic dels club de lluita).

És a dir, d'acord amb el què s'ha dit fa un moment, Rant crea i participa en espais liminoides que trenquen amb la societat de l'espectacle (i amb la segregació social i territorial que l'acompanyen), però que, com se n'adona al final, només permeten perpetuar aquesta societat i no pas transformar-la. I més encara, la societat no només es perpetua sinó que s'apodera i s'apropia de les experiències viscudes per convertir-les en un espectacle.

Quants cops ha passat això mateix en el moviment llibertari? I quants cops n'hem estat conscients? Com construir espais-temps anti-liminals i no purament liminoides?

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

ESCOLTA BERGA PODRIDA!
DISSABTES AL MATÍ DE 10 A 13 H (EN DIRECTA)
DIUMENGES DE 16 A 19 H
DILLUNS DE 1 A 4 H
DIMARTS DE 9 A 12 H
A RÀDIO KORNETA AL 90.6 FM

Bicilindrics
 Bi.cilindrics, s.c.p.
 C/ Raval, s/n
 08272 Sant Fruitós de Bages
 Telèfon i fax: 93 876 03 09
 Especialitat en Moto Guzzi
 Fanàtics de les OSSA i DUCATI
 Servei DERBI
 Mòbil: 639 11 25 58
 web: <http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics>
 Persona de contacte: Pep.
 e-mail: papaguzzi@bicilindrics.com

MATERIAL TÈCNIC DE MUNTANYA
LA NOVA BOTIGA DE MUNTANYA DE MANRESA
 Psg. Pere III 49-51 (Galeries Manresa Centre)
 Local 15
 Tel. 93 874 86 13

Paul de Épinettes o la mixomatosis panóptica

Jann-Marc Rouillan Traducció de Enrique Alda

Pepitas de calabaza ed. & Llaüt

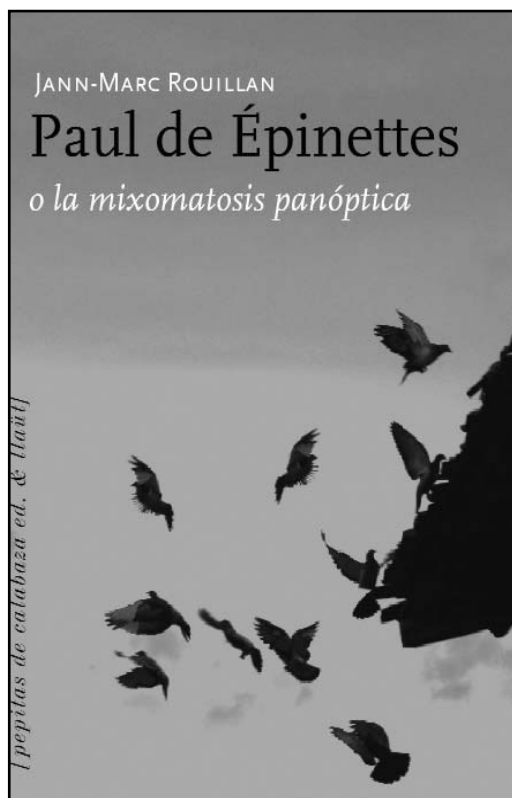
Primera edició, maig de 2008

Jann-Marc Rouillan (abans Jean-Marc) va néixer el 1952 a Auch (França). El seu activisme l'ha dut a passar mitja vida a la presó, per la qual cosa coneix de primera mà tot allò de què parla en aquest llibre. En l'actualitat es troba en règim de tercer grau i treballa a l'editorial marselesa Agone (<http://agone.org>).

Berga, abril de 2008

Jonny

Aquesta novel·la -inspirada en experiències viscudes i personatges reals- és una denúncia descarnada del sistema penitenciari actual, un sistema que manté suspesos en el buit milers i milers d'éssers humans, apartant-los per no incomodar la mirada de la ciutadania benpensant. Narra la trepidant història de Paul d'Épinettes, que es diu així pel barri parisenc d'Épinettes on, després de la Segona Guerra Mundial, es va construir una "cèlebre" presó de menors. Robatoris, atracaments, amistat, camaraderia, amor i traïció ordeixen aquesta història que esbossa l'ascens i la caiguda de la vida en rebel·lia.

[...] Paul odiaba pensar en porcentajes. Salario, impuestos y duplicar el polvo a base de corte con laxantes. Odiaba las facturas falsas y lo falso, sin más, incluso lo más jugoso.

Le gustaba pillar la pasta pipa en mano. El dinero de los bancos, de correos, del estado, del sistema. Seguía impregnado de las ideas de los años sesenta y setenta. No se veía ni como comerciante ni ladrón de otra gente que no fueran los ricos o lo instituido.

Un acto colectivo. En equipo. Y después juntarse con los colegas para repartir.

Todos juntos.

A partes iguales.

Siempre a partes iguales.

Era el mejor momento, incluso cuando no había mucho que repartir. [...]

Agenda

Berga

Patum autogestionària a les barraques. De dimecres 21 a diumenge 25 de maig

El pèsol negre també hi serà!

Divendres 9 de maig a les 18:00 a l'Ateneu columna terra i llibertat. Xerrada: Situació actual de El salvador.

Dissabte 10 de maig a les 17:00 al local de la gent gran de Berga. Trobada del grup de debat de genere.

Manresa

Divendres 9 de maig a les 21:00 al ZTA Banzai; xerrada: Urbanisme a Manresa.

Dissabte 10 de maig a la nit al ZTA Banzai: Festa! vina disfressada de japonesa! amb el kimono, la katana o el que vulguis!

HORARIS CNT MANRESA/CSO VALLDAURA
C/Jorbetes, 15
e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com
CNT i Biblioteca

Kafeta (amb futbolín i preus populars !!)
Dissabte de 19 a 01h

HORARIS CSO LA TREMENDA
Cada divendres a partir de les 22h... Kafeta Tremenda!

HackLab Manresa- Dia i hora: tots els dilluns de 8 a 10 del vespre- Lloc: CSO La Tremenda

HORARIS CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS
C/ Del Balç num 4

Dissabtes tarda de 18:00 a 21:00

HORARIS ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ
C/ Pinsania s/n (cal corneta)

De dilluns a divendres de 19:00 a 21:00

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

C/ passeig, 7
telf. 8321164
Santpedor

KAMILOSETAS MUSKARIA

15 anys de distribució alternativa a les Terres de Ponent i més enllà

1993
2008

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

ATRAKO A MANO ARMADA

LA URBE

Visitem Les Refardes, paradís de varietats locals

“Actualment 10 companyies de llavors (Monsanto, Syngenta, Dupont, ...) controlen el 60% de llavors comercials en valor de 13.014 milions \$”

Les refardes abril 2008

an yin won

Les Refardes és una masia que es troba dins del Parc de St Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac. Allà hi viuen dues persones que treballen en la producció de llavors de varietats locals.

► **Es calcula que al llarg de la història s'han utilitzat unes 10.000 espècies per l'alimentació humana, no obstant, actualment 12 espècies vegetals i 5 animals proporcionen més del 70% dels aliments que es consumeixen.**

Què és una varietat local?

Són varietats adaptades al territori, a la cultura i ens les podem reproduir cadascú de nosaltres. Des que existeix l'agricultura, fa uns 10.000 anys, els pagesos han anat triant les plantes que millor s'adaptaven i les que més els hi agradaven per recollir la llavor any rere any.

Quin és el vostre projecte?

L'objectiu principal és implicar

a pagesos, aficionats a l'horta i a consumidors per tal que entre tots sigui possible reprendre el control local i comunitari de l'agricultura, la biodiversitat i el coneixement tradicional.

A Les Refardes fem verdures i llavors de varietats locals per distribuir-les. I per donar-les a conèixer fem jornades de portes obertes, tastos populars i tallers pràctics de com guardar llavor.

D'on traieu les llavors de varietats locals?

Ens les donen els pagesos que les han anat guardant al llarg de generacions i el més important és tot el coneixement que hi va associat: cultiu, conservació, receptes, usos medicinals, llegendes, etc...

Per què la importància de conservar varietats antigues o locals?

La pèrdua de diversitat o uniformitat genètica té un impacte directe en la seguretat alimentària. Per exemple, el 1.840 un atac de mildiu arrassa amb els patats d'Irlanda, més de dos milions d'irlandesos moren de fam i sembla que el desastre no hagués ocorregut si el nombre de varietats cultivades hagués estat major.

La FAO estima que els últims anys s'ha perdut un 90% de les varietats que es cultivaven a principis del segle XX. Es calcula que al llarg de la història s'han utilitzat unes 10.000 espècies per l'alimentació humana, no obstant, actualment 12 espècies vegetals i 5 animals proporcionen més del 70% dels aliments que es consumeixen.

Com és que s'han deixat de cultivar?

Perquè els tècnics agrònoms han convençut als pagesos que les llavors que tenien no servien per res i n'havien de comprar d'híbrides i millorades pels científics. Altres, no s'han

adaptat a una agricultura industrial, ni a llargs transports, ni a recol·lecció mecànica, ni condicions de càmera, etc,... Tampoc rebien subvenció de la PAC (Política Agrària Comunitària) si no eren varietats registrades.

Les varietats locals s'adapten a un tipus d'agricultura ecològica i per un mercat local.

Què passa amb les cases de llavors?

Promouen legislacions que fan que les varietats locals no registrades (la gran majoria) siguin il·legals. Com que no estan registrades, no existeixen, per tant no es poden vendre ni intercanviar.

Als països empobrits practiquen la biopirateria: s'aproprien d'aquestes varietats locals, patentant-les. O sigui que pagesos que cultivaven una varietat durant generacions, de cop i volta es veuen obligats a pagar els "drets de propietat intel·lectual" a aquestes cases de llavor;

Actualment 10 companyies de llavors (Monsanto, Syngenta, Dupont, ..) controlen el 60% del mercat de llavors comercials en valor de 13.014 milions \$.

L'administració, com actua al respecte?

Va de la mà d'aquestes corporacions. Ja no són els agricultors, ni els governs que estan prenent les decisions fonamentals de què i com sembrar o de com i a qui vendre. Són les corporacions q dominen el sistema agroalimentari global i les

qui prenen les decisions de com conservar el sòl, l'aigua i els recursos naturals.

Davant aquesta situació no hi ha negociació possible i cal idear noves i nombroses formes de defensa i resistència, per tal que puguem decidir què i com volem menjar i què i com volem cultivar.

